

РІК LXXI, Ч. 5

ТРАВЕНЬ – 2014 – МАЙ

№ 5, VOL. LXXI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXI ТРАВЕНЬ Ч. 5

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олесья Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXI MAY № 5

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Все починається від мами	1
Маріянна Заяць. Ділимося вістками та думками	2
Датки на УКУ	4
Уляна Старосольська. Два виступи	5
«Небесна сотня». Збірник майданських віршів	6
Ганна Білинська. Т. Шевченко. Нація. Майдан.	7
Богдана Микита. Пам'яті загиблих героїв (вірш)	9
Галина Теслюк. Весняний семестр лекторію СУА	10
Любомира Ґайовська-Бойко. Мамина коса	12
Olena Jennings. Capt. John Smith Goes to Ukraine	13
To Our New Members – Welcome!	14
Наша обкладинка / Our Cover Artist	14
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	15
Наталія Карбовська. Український жіночий фонд	17
Yevheniya Yaroshynska. The Addressee Is Deceased	19
Діяльність округ та відділів СУА	21
Наталія Осипчук. Моя маленька незалежність	24
Вісті зі Стипендійного бюро	27
Добродійність	28
Olesia Wallo. A Special Mother (Interview with Natalia Yarosh)	30
Народний календар	32
Ihor Magun. Shingles/Herpes Zoster	33
Святослав Левицький. Казка про маму Квочку	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Христина ДеБарри. “Любов” (дереворит).

On the cover: DeBarry, Love (woodcut).

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month**.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2014 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

**203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch.

Subscribers are sent renewal letters.

Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

З нагоди прекрасного свята

Дня Матері

шлемо найщиріші вітання усім матерям!

*Нехай Господь дає Вам міцне здоров'я, душевний спокій,
радість від дітей та внуків.*

Головна Управа СУА і редакція журналу «Наше Життя»

У місяці травні, у розквіті оновлення природи, коли вся земля одягається у квітучі шати, до нас приходять чудове свято – День Матері.

У цей день матерям дарують квіти і усмішки, висловлюють свою шану і повагу всі: і малі діти, й дорослі, й ті, які самі вже стали батьками. У цей день згадують матерів, що відійшли від нас у засвіти, але завжди живуть у серцях своїх дітей. В цей день дякуємо нашим матерям за невичерпну ласку, за сповнене любові серце, яке не втомлюється прощати і розуміти свою дитину.

МАМА! Скільки спогадів таїть у собі це слово. Це спогади про найріднішу, найдобрішу, найближчу, наймилішу людину. Все наше життя починається від мами, від її ніжної колискової пісні, що стала для кожного з нас вічним життєвим оберегом. До останнього подиху мама турбується про своїх дітей, радіє за їхні успіхи і переживає за їхні невдачі. Кожна мати старається твердо поставити своїх дітей на ноги і засіяти в їхніх серцях доброту і порядність. Материнські очі супроводжують дітей у далеких життєвих мандрах. Материнська ласка зігриває нас все життя.

Берегині домашнього вогнища і роду людського, українські матері виховують дітей, передаючи з покоління в покоління традиції високої духовності нашого народу, українську культуру, звичаї, рідну мову, пісню тощо.

Саме заслуга матерів є в тому, що четверте, п'яте покоління українців в Америці вважають себе українцями. Глибокі генетичні корені нашого народу допомагають зберігати свою ідентичність далеко за межами рідного краю.

Велику працю вклали і далі продовжують вкладати у виховання підростаючого покоління членки Союзу Українок Америки. Усвідомлення того, що наше майбутнє – в

руках наших дітей і внуків, додає нам сили, натхнення і охоти до дальшої праці.

Починаємо виховувати малих українців у наших Світличках, де прищеплюємо маллятам любов до всього українського. У зв'язку з цим слід відкривати при відділах нові Світлички, особливо у новостворених відділах.

СУА має великий досвід праці у виховній референтурі в минулих роках. На нашому вебсайті розміщені всі числа журналу «Наше Життя», де можна знайти цікаві і корисні матеріали про працю виховної референтури СУА. Це і виставки дитячої творчості, і цікаві конкурси дитячих малюнків, і літературні конкурси дітей тощо.

Гарний практичний досвід має виховна референтка СУА Святослава Гой-Стром, яка залучає дітей різного віку до святкових імпрез в громаді Глен Спею, Нью Йорк. Діти декламують вірші українських поетів, співають українські народні пісні. З певністю можна сказати, що така дитина буде відчувати себе українцем все життя. Адже події, які відбуваються в дитинстві, міцно закарбовуються в пам'яті і зберігаються назавжди.

Наближається XXX-та Конвенція Союзу Українок Америки. Не забудьмо на цьому найвищому форумі нашої організації приділити увагу питанню виховання наших дітей; поділитися досвідом і накреслити нові шляхи праці виховної референтури округ і відділів СУА.

То ж у теплий весняний день – День Матері схилиємо низенько свої голови перед матерями і білоголовими бабусями – нашими Союзянками. Нехай лелеки дарують Вам діточок і внучат, які своїм чистим щибетом звеселяють Ваші душі та множать надію на світлу завтрашню долю. Бажаємо Вам багато сонця, квітучих весен, якнайбільше радості і якнайменше тривоги.

Лідія Служ,
головний редактор.

Ділюся

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріанна Заяць, голова

Окрім звичних справ в Головній Управі СУА та підготовки до XXX-ої Конвенції СУА за минулі кілька тижнів у Нью-Йорку відбулося декілька дуже цікавих та важливих подій, в котрих я брала участь.

27 березня з нагоди 200-річчя з дня народження великого українського поета Тараса Шевченка Світовий Конгрес Українців (СКУ) та Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) за підтримки Постійного представника України при ООН Юрія Сергеева організували спеціальну програму в Організації Об'єднаних Націй, присвячену Кобзарю, щоб привернути увагу до постаті Шевченка, його внеску у розвиток української мови, а також у захист основних прав українського народу.

Однією з головних організаторок події була д-р Марта Кебало, головна представниця СФУЖО при Економічній і Соціальній Раді ООН та Марта Кокольська. До програми заходу «Тарас Шевченко: борець за рідну мову, самовизначення народів, людські права та соціальну справедливість» увійшли виступи офіційних представників ООН, привітання від Тамари Олексій, президента Українського Конгресового Комітету Америки (яка зачитала слово голови СКУ Євгена Чоля) і привітання голови СФУЖО Орисі Сушко, доповідь д-ра Максима Тарнавського з Торонтського університету, виступи українського чоловічого хору «Прометей» з Філадельфії, братів Добрянських, Людмили Грабовської і бандуристки Алли Куцевич, читання поезій Шевченка, а також медійна презентація та експозиція мистецьких творів і публікацій. Ведучим програми був пан Петро Фединський, перекладач Шевченкового «Кобзаря» на англійську мову і в

минулому кореспондент української служби Голосу Америки.

Ця програма була розрахована на міжнародного глядача, який зміг дізнатися деякі факти з біографії поета і доторкнутися до його творчості. Оскільки події в Україні були (і залишаються) у центрі уваги світової спільноти, ця імпреза зібрала майже 400 гостей. Вітаємо організаторів!

27 березня 2014 р. Нью-Йорк.
Відзначення 200-ліття Т. Шевченка в ООН.

1 квітня. Д-р Наталія Сергеева, дружина Постійного представника України при ООН, ввела традицію щороку проводити Українську імпрезу для дружин послів Організації Об'єднаних Націй. Ці заходи проходять по чергово в Українському Музеї та Українському Інституті Америки, завжди в елегантній і товариській атмосфері. Цей рік не став винятком, і дружини послів отримали нагоду побачити показ мод під назвою «Краса врятує світ», на якому були представлені колекції сучасних українських дизайнерок Наталії Холодило та Оксани Караванської. Після показу гості, дизайнерки та моделі мали можливість поспілкуватися під час прийняття. Цього року організацією заходу займалися д-р Звенислава Ворох і Марта Кокольська, і їх можна привітати з дуже вдало проведеною імпрезою, що залишила приємні враження.

3-5 квітня. Уже 5-ий рік поспіль проводиться жіночий саміт «Жінки у світі» (*Women in the World*), який цього року пройшов у Лінкольн-центрі в Нью-Йорку. Він зібрив близько 3000 учасників. Словами Тіни Браун, засновниці саміту «Жінки у світі» і власниці медіа-компанії, «... я вперше познайомилася з

деякими відважними жінками, які протистоять неймовірним труднощам у своїх країнах; жінками, які перемагають репресивні традиції; жінками, які кожного дня ризикують життям заради соціальних, економічних та політичних змін». Про статус цієї події свідчили високий рівень і досягнення учасниць та учасників інтерв'ю і дискусій.

Однією з жінок, які були відзначені на саміті за відвагу, була Руслана Лижичко. Її представила посол Мелані Вервір (вільна членка СУА). Руслана почала свій виступ із виконання гімну України (українською мовою та більш осучаснену версію англійською мовою) і намагалася розвіяти путінську пропаганду і дезінформацію. Щоб читач міг краще уявити собі рівень учасників саміту, після інтерв'ю з Русланою Тіни Браун Том Фрідман з Нью Йорк Таймс провів інтерв'ю з Гілларі Клінтон (колишнім Державним секретарем США) і Крістін Лагард (директором Міжнародного валютного фонду). Саміт охопив широке коло тем, що торкаються жінок у всьому світі. Почесна голова СУА Ірина Куровицька і я взяли участь у триденній програмі саміту і хочемо подякувати Фонду «Україна-США» (який покрив витрати на поїздку Руслани) за таку можливість. У день закриття саміту деякі головні учасниці мали змогу поділитися ключовими настановами і думками. Саме в цій частині Руслана звернулася до аудиторії і до тих, хто слідкував за подією у прямій трансляції в інтернеті, з проханням допомоги українцям у цей важкий час через всевітню інформаційну кампанію «Вогні свободи» (www.lightsoffreedom.com). Руслана закінчила свій виступ, яким і завершився цей Саміт, виконанням популярної пісні «Euphoria», попросивши

5 квітня 2014 р. Нью Йорк, Лінкольн-центр.
Інтерв'ю з Гілларі Клінтон (в центрі).

кожного учасника саміту засвітити свій «ліхтарик Майдану» на знак підтримки України. Ми закликаємо вас підписатися на цей вебсайт, щоб стежити за діяльністю Руслани на підтримку її і нашої любої України.

6 квітня. Готуючись до XXX-ої Конвенції СУА, Комітет Конвенції обговорював можливість запросити Руслану, яку було обрано нашою героїнею 2014 року, на Конвенцію (див. лютневий випуск «НЖ»), щоб передати їй найвищу відзнаку СУА – Почесне членство. Ситуація в Україні дуже швидко змінюється, і на неділю нашої Конвенції припадають загальні вибори президента України. Тому ми скористалися нагодою і в партнерстві з Українським Музеем організували зустріч громади з Русланою, поки вона була у Нью Йорку, щоб нагородити її званням Почесної членки СУА. Руслана справді була душею Майдану і продовжує подорожувати і представляти інтереси звичайних українців, молодих і старших. Вона чесно, безстрашно і невпинно висловлює протест проти інформаційної війни режиму Путіна і проти його спроб дестабілізувати ситуацію в Україні.

6 квітня 2014 р. Укр. Музей в Нью Йорку.
Маріянна Заяць вручає Руслані Лижичко Грамоту
Почесного членства СУА та відзначку.

Руслана була дуже зворушена, побачивши свою фотографію на обкладинці «Нашого Життя» і отримавши від мене офіційну відзначку СУА, що закріпила надане їй звання Почесної членки СУА. Ця молода жінка, відсунувши на задній план кар'єру і особисте життя, простояла 100 ночей на лютому морозі Майдану, прикладаючи усіх зусиль, щоб зберегти спокій і мир у натовпі. У грамоті СУА про надання Руслані почесного членства вка-

зано: «за палку любов до України, непохитну віру, твердий характер і стійку позицію щодо Української Соборної Самостійної Держави; за вагомий особистий внесок у справу боротьби на Майдані Незалежності за право кожного громадянина бути вільним, за право вирішувати майбутнє своєї країни, за право жити у цивілізованій демократичній державі. Ми вдячні за Вашу надзвичайну силу волі, витривалість і мужність. Ви дійсна Героїня Майдану і Душа Революції Гідності! **Своєю жертвністю та самопоświęтою Ви стали прикладом для кожної з нас!**» Немає жодного сумніву, що ім'я Руслани буде закарбоване в історії українського Євромайдану – хоча в час, коли я пишу ці рядки, є багато сумнівів щодо наступних сторінок історії України. США пишуться, що Руслана поповнила список наших Почесних членок.

Проводячи останні приготування до

XXX-ої Конвенції США, я відчуваю, що зараз саме час для українських жінок в Америці згуртуватися і працювати разом, щоб допомогти нашим братам і сестрам в Україні. У нас є засоби; давайте визначимося із способами. Одна з доповідачок на саміті «Жінки у світі» сказала, що «легко збити з ніг ОДНУ з нас; але неможливо збити нас з ніг, якщо ми усі стоїмо РАЗОМ». Це слова з виступу африканської жінки, яка працює для покращення життя свого народу. Але цей принцип є універсальним: у кількості, у гармонійній кількості – сила. Я закликаю вас вступити до лав США – організації, яка відзначатиме своє 90-ліття у 2015 році і має за собою численні визначні здобутки.

Найбільш вагомий і водночас непомітний вплив на своїх дітей мають матері. Вони поєднують численні ролі та завдання і намагаються робити це з посмішкою навіть у важкі часи.

Я вклоняюся кожній з Вас у цей День Матері і бажаю Вам міцного здоров'я, безмежного щастя і радісних миттєвостей зі своїми дітьми та онуками.

Нехай Бог благословить кожну з Вас!

100 дол.	Замість квітів на могилу моєї незабутньої товаришки бл.п. мгр. Марії Борковської з дому Струмінської. Родині висловлюю щирі співчуття.	Дарія Самотулка.
100 дол.	В пам'ять бл.п. Марії Борковської .	Микола Галів.
\$50	In Memory of Maria Borkowsky.	Gizela and Arcadia Kocybala.
30 дол.	В пам'ять моєї незабутньої і дорогої подруги бл.п. Марійки Борковської , з якою дружила з ранньої молодості до останнього дня її несподіваного відходу у вічність.	Марія Лецишин.

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

Від редакції. Щиро дякуємо пані Любомирі Бойко за цінні матеріяли до «Нашого Життя». В журналі «Нова Хата» за 1939 рік, який прислала нам пані Бойко, ми знайшли кілька дуже цікавих статей про життя українських жінок в Америці.

Пропонуємо увазі читачів статтю У. Старосольської про діяльність союзниць Америки в той час. Стаття є дуже актуальна для нас напередодні ХХХ-ої Конвенції СУА.

Два виступи

Дві недавні події в житті українців в Америці переконали нас про те, що їхні почування виходять далеко поза звичайний сентимент до рідної землі, що сягають далеко глибше й що вмінуть вони виявити їх у зорганізований, доцільний та імпонуючий спосіб.

Сто тисяч осіб, в тому 60.000 українців із різних сторін Америки приглядається на головній площі Світової Ви-

являєте собі? Зібрати й вивчити цю масу співаків, що самі собою заповнили б не одну з великих львівських саль. Побіч хористів імя О. Кошиця. Дороге імя, для молодшого покоління щось як легенда про славу української пісні, для старших, найкращий спомин. „Сама його поява зелектризувала присутніх — так пише українська, американська преса. Побіч сольових точок співака М. Го-

Поміж рефератами цікавий організаційний, а для нас особливо, реферат „Свій до свого“. Це домагання підтримки для своїх „бизнесменів“. Жіноцтво повинно їх підтримати й привчати до цього дітей, з яких велика частина теж у дорозі до самостійного бізнесу, чи вільного звання. Уявіть собі і порівняйте! Ми тут, скупчені всетаки у спільних невеликих місцевостях, якжеж часто линемося додержувати цього кліча. А українці Америки, розкинені по мільйонових містах рішають підтримати клич „свій до свого“!

У нарадах теплі нотки для звязку з краєм. Річеві звіти управи, що свідчать про поступ в організації! Це дві великі події в житті американських українців. Та чи тільки для них? Хіба перша з них, виступ на Світової Виставі не презентував цілу українську націю і то гідно й величаво? А конвенція хіба не виказала, що є справи важні і актуальні, які нуртують в усій нації, в усіх її частинах, де б доля не казала їм жити. І за що одність думок і почувань! За те, що американська наша вітка сповняє свою роль та виповняє цю програму, якої ми не можемо заповнити, за це їй дяка й пошана земляків старої землі. У. С.

Президія Союзу Українок Америки за 1938 р. Зліва: пп. Олена Штогрин, Анастасія Вагнер, Стефанія Абрагамовська.

стави в Нью-Йорку українській програмі. Це український день на виставі. Величава маніфестація українців Америки! Виступ, який для інших народів підготували добре зорганізовані, сильні й з необмеженими можливостями державні організми. Тут зробили це самі імігранти. — Люди, відірвані від рідної землі та звязані життєво з новою батьківщиною, але й люди, що їх психічно й духовно навіть океан і ще глибші від нього ріжніці життєвих обставин не в силі відірвати від рідного кореня. Виступ не скромний і тихий, що потребував би виправдань у важких перешкодах, (особливо зо сторони Світської презентації на виставі). Цим разом зайві такі виправдання! Бо мимо перешкод — виступ імпазантний, з правдиво американським розмахом. — Уже ці тисячі присутніх на виступі — імпонують самі собою, своєю скількістю, великою навіть для Америки. Виставова поліція навіть дїждалася нагани в пресі, що не вдержувала порядку. Але і для неї виправданням ці товпи народу, що жадні побачити добре сцену, ставляють крісло на крісло, стають на це руштовання і падають! Але не дивуємося їм, коли почуємо програму. Хор із 500 співаків! У-

линського та 10-літньої скрипачки Донни Гресько — знов масовий виступ 500 танцюристів у народних строях!

Европейцеві мусить крутитися в голові від цих головокружних цифер. А українцеві-європейцеві бється ще й радісно серце — бо ці цифри це не лиш цифри — це зорганізовані, розмишлувані в своїй одиниці.

А ось другий вияв зорганізованості й зрілості. Це та конвенція Союзу Українок Америки, що відбулася в травні ц. р. в Нью-Йорку. У програмі конвенції звертає на себе увагу реферат про справи молоді; як її гуртувати, які є перешкоди в організуванні молоді і т. п. Цей реферат перший у черзі інших, свідчить про те, що для американських жінок не чужа журба про майбутні покоління. Голоси молодих під час дискусії висували й домагалися іншого підходу до молоді. Треба організувати розваги для неї, не накидати їй думок, залити самоуправу і т. п. Це дискусія підчеркує вічно й усюди живу проблему батьків і дітей, що в Америці прибирає тим різкішу форму, чим свіжша у батьків пам'ять про життя в краю, а у молодих жадаба життя новим життєвим стилем.

МАРІЯ ПУК—ХАНДОГА.

Недавно тому дійшла до нас вістка про смерть одної невинуватої працівниці за океаном. Всі що її знали, розказують про неї, як блискучу промовницю та добру організаторку. З жалем провело її в останню дорогу громадянство Пітсбургу.

Марія Пук походила з свідомої селянської родини у селі Отиневичах у Ходорівщині. Молодою дівчиною прибула до Пітсбургу та скінчила академію, вчителювала. Тут і пізнала свого чоловіка, редактора „Народнього Слова“, п. Хандогу. Одружившись, стала його співробітницею; разом із ним виконувала всю редакційну роботу.

Разом із іншими українками зорганізувала сестрицтво „Золотий Хрест“, що має на меті допомагати у праці для добра України. Була також активною членкою Союзу Українок й інших українських товариств.

Окрім цих громадянських прикмет, мала вона також чисто жіночі. Була добродією господинею і її дім був гостинним осередком Пітсбургу. Тут гуртувалось усе, що було активне й українське; також усі приїзжі мусили побувати в неї.

Над її могилою промовляли представники українських організацій а похорон її став немов маніфестацією місцевих українців.

«НЕБЕСНА СОТНЯ»

Вийшла друком антологія майданівських віршів «Небесна сотня», презентація якої відбулася у львівській книгарні «Книжковий дворик».

До неї увійшли вірші, написані як поетами-аматорами, так і відомими авторами. Серед них – Дмитро Павличко, Мар'яна Савка, Іздрик, Олександр Ірванець та інші.

Як повідомила упорядник книги Леся Воронюк, на оголошення у соцмережах та ЗМІ про пошук поезій

на тему Майдану, відгукнулось дуже багато людей. Вони надсилали свої поезії, а також вірші друзів, знайомих. Автори деяких з них й досі не відомі.

«Небесна сотня» оформлена малюнками, які художники розповсюджували через Інтернет. Обкладинкою книги послужила картина художниці Марії Федюк, що якнайкраще змалювала бойовий дух героїв на Майдані.

За даними еспресо tv та «Української правди».

Від редакції. Нижче подаємо витяг з листа з Київського Майдану Ірини Ферчук до Ірини Руснак, Почесної членки СУА, яка прислала до редакції «Нашого Життя» вірші внучки своєї сестри Оксани Пиріг, за що ми щиро вдячні.

«...Ми віримо, Тетко. Великий крок зроблено: українці відчувли себе Нацією, відчувли гордість за свій народ. Коли сотні тисяч людей співають Гімн – це не передати словами... аж тріпоче душа від почуттів.

На Майдані така неймовірна енергетика, це всі відчують, навіть той запах диму, що пройняв весь одяг, не хочеться відпирати. Це – запах Свободи і чогось такого, що всім нам стало дуже рідним...»

Ірина та Юрій Ферчуки на Майдані.

Ірина Пиріг-Ферчук

Ріка не міліє, мій Боже... Ріка не міліє...
Вона прибуває, примножує силу стократ.
По той бік стіною стоять мовчазні гамалії.
На цих берегах – світле військо, де кожен – Сократ.

На цих берегах не лишилось від страху нічого.
Сорочка, що вишила Мама, – святий оберіг.
Вже близько, вже можна рукою торкнутись Порогу.
За ним – вільний простір і небо, пречисте, як сніг.

Ще мить – і катарсис, мій Боже. Ще крок – і спасіння.
Годинник розбитий. Загострене шосте чуття.
На чистому полі сприятливий ґрунт для насіння.
Для того насіння, з якого проб'ється Життя.

21 січня 2014 р.

Забуваєш про зміст, бо складаєш слова, наче пазли.
Перечитуєш вголос і знову міняєш місцями.
Прибираєш у тексті, як правильні галицькі ґазди
Очищають подвір'я і хату приводять до тямі.

Витираєш пилюку. Плюєш на ганчірку, до блиску
Поліруєш той текст, щоб пилюночка зайва не сіла.
Захищаєш «дитя» від дощу, снігопаду і тиску,
Щоб воно залишалось білим. Пухнастим і білим.

Перекопуєш мову, як поле. Прополюєш грядку.
Цей камінчик – набік. А ось цей, наче, буде блистіти.
Бо слова мають бути завжди в чистоті і порядку.
І стояти рядочком. Рівненько, як в горщиках квіти.

Там, за вікнами, кулі безжално проходять крізь груди.
На Майдані вже йде панахида. І падає зірка.
Запізніла промова. Скажи, чом ти плачеш, Гертрудо?
Чи помітила раптом у серці пропалену дірку?

24 лютого 2014 р.

Т. ШЕВЧЕНКО. НАЦІЯ. МАЙДАН.

Читаю Шевченка і лячно мені,
У кожному слові – теперішні дні.
Олег Герман.

Свою Україну любіть...
Т. Шевченко.

2014 рік – рік великого числа знаменитих дат, славетних річниць і сумних роковин. Серед них чимало таких, які не лише належать сивій минувшині, а й переплітаються з нашим сьогоденням, а саме: 200-ліття від дня народження Т.Шевченка, Євромайдан – перемога і знову тривога.

У жовтні 2013 року перед Євромайданом неймовірна новина облетіла Україну – президент Росії Путін запропонував Януковичу спільно відзначити 200-ліття з дня народження Тараса Шевченка. Новина неймовірна тому, що Росія ніколи не була прихильна до поета, який став символом незалежності України і сміливо закликав наших чорнобрових дівчат не кохатися з москалями, «бо москалі чужі люди, роблять лихо з вами» і відкритим текстом заявляв, що москалі «світ Божий в пута закували». Уся творчість поета пронизана несприйняттям московського духу і московського зверхництва. Звичайно, Москва нічого так не робить, є в неї якісь задумки щодо спільного відзначення 200-ліття Т. Шевченка. І вдарив грім! Янукович зриває підписання Асоціації з Європою, Україну спрямовує в Митний Союз, тобто в лапи Москви, а ім'я Т. Шевченка Росія хотіла використати для своєї мети, нагадуючи про «слов'янські ріки», які мають впадати в одно море, тобто в Російський Союз, аби лиш панувала російська великодержавницька ідея та мова, звичайно, російська. Досить амбітний план двох бандитів – оновлений союз із Т. Шевченком. Можна тільки уявити, на який трагіфарс перетворилося б «спільне відзначення» цієї надзвичайної, значущої для України події офіційними Києвом та Москвою.

Погляд Шевченка ніколи не був звернений на схід. Він передбачав неможливість зближення України з Росією на рівних. Москва ніколи не проявить доброї волі до України. Т. Шевченко з великою надією дивився на Захід. Здавалось, мрії поета і мрії українців – вирватися з московського ярма, неймовірно, але здійснить Янукович, підписавши Асоціацію з Європою. Але – відступництво від обіцяного і підступна зрада України і її народу!

І диво – трупи встали, і очі розкрили,
І брат з братом обнялися і проговорили
Слово тихої любові...

Згадувані трупи – то пам'ять про пращурів, їхні заповіти і слава. І новий Майдан Незалежності, на який вже вийшло нове покоління – сьогоднішні студенти, обурені антиєвропейським зрадництвом влади, і в повітрі вже пролунало «Геть від Москви!», «Банду геть!». Майдан набирал небажаних для влади розмахів і наслідків. У безкомпромісному протистоянні зішлись два абсолютно різні за цивілізаційним вибором світи – народ і влада. У ніч на 11 грудня 2013 р., коли почався страшний штурм Майдану, над Києвом лунав тривожно-бентежний дзвін, – то був набат з Михайлівського Золотоверхого Собору. Про попередній нічний набат з історії згадувалося 1240 року, і тоді під Києвом стояла монголо-татарська орда. В Україні панувала орда Януковича, яка майже 4 роки топталася по Конституції України, по її законах, панувала вседозволеність.

Після організованої таємними агентами Кремля зради Помаранчевої революції, здавалось, Україна заснула надовго. Але Помаранчева революція посіяла зерна національної свідомості, демократії, свободи слова, з чим яничарська орда Януковича не змогла справитись, бо, за словами Т. Шевченка «Не вмирає душа наша, не вмирає воля».

За період неволі під російською окупацією і комуністичним ладом українська нація втратила від 40 до 60 мільйонів осіб. До сьогодні українська нація не може прийти до тями, не може загоїти рани, отримані тільки за те, що хотіла бути самостійною, якою вона формувалася попередніми тисячоліттями.

Протягом підневільних часів найжорстокішому нищенню піддавалася українська еліта, а її нищили фізично, духовно, національно. Сучасна українська нація – це людність, що залишилася від геноциду – голодоморів, репресій, колективізацій та депортацій. Це недостріляна, недобита, недопалена живцем, недомордована морально маса людей. Це народ, який працював на Росію, терпів національний гніт, наругу, злидні, зрештою, це людність, нашпигована агентами ворожої сусідньої армії, міліції, в державних та медичних установах. Але, як вірив Кобзар 150 років тому: «Встане Україна і розвіє тьму неволі». «Українська нація мусить скинути панування чу-

жинців, бо вони огиджують саму душу нації» (І. Белебеха).

Саме Т. Шевченко, його щира та безмежна любов до України і його твори навіть у найважчі часи нашої історії давали і дають силу українству боротися за віру, мову, державу і залишатися нацією. Саме твори Кобзаря формували визвольні ідеї, ідеали національної свободи і свідомости. Попри довгі роки заслання, приниження у словах: «Караюсь, мучуся, але не каюсь!» вгадується незламна воля поета-українця. Чим більше ми вчитуємося в твори Шевченка, тим більше ми бачимо, розуміємо, що кожне його слово – це сучасні економічні, соціальні та політичні реалії та проблеми українського буття.

Реакційна суть російського царату пустила такі глибокі коріння, що і сьогодні вони живі, а саме:

- пониження людської гідності в усіх аспектах життя сьогоденної української спільноти. Тому наш Євромайдан називається Революцією Гідності;
- свавілля державних чиновників;
- несправедливий суд і судочинство, які були знаряддям гноблення людини в царській Росії і тепер, в часи Януковича, коли просто придумували справу і судили людину навіть пожиттєво;
- і, нарешті, майбутнє України Шевченко бачив у самоуправлінні народу, бо народ є носієм влади, яка має забезпечити кожній людині «всі права і свободи».

Загальний характер тодішнього поневолення Шевченко виразив у словах: «І не в однім отім селі, а скріз на славіній Україні людей у ярма запрягли пани лукаві». Поет закликав до «праведного закону», він був глибоко переконаний, що кожна людина повинна мати право на свободу думки, совісти, переконань і вільне їх волевиявлення. Ці його думки висловлені у таких поетичних творах, як «Думи мої, думи мої», «Катерина», «Доля», «Іван Підкова», «Невольник». Свобода народу має бути основою влади уряду, бо «Де немає святої волі, не буде там добра ніколи».

Незламною та стверджуючою була віра Кобзаря у світле майбутнє України, висловлена в рядках «І на оновленій землі врага не буде супостата, а буде син і буде мати, і будуть люди на землі». Але чи вже втілені слова Шевченка у життя? На жаль, ні!

Тяжко йде Україна до всеохоплюючої волі. Кобзар піднімав дух українців в усі часи, коли того вимагала історія. А переглядаючи її сторінки, можна сказати, що всі попередні

визвольні змагання, починаючи з козацької доби, Січових Стрільців, УНР, Крути, Холодний Яр, ОУН, УПА – спричинилися до появи на світовій арені держави Україна в 1991 році. 20 років ми тішилися, що Україна чи не єдина держава, яка здобула свою незалежність без крові. Часто підкреслювалося, що по тій причині ми свою волю не цінуємо, бо справжня воля має бути освячена кров'ю. Але за добу Незалежності ми двічі виходили на Майдан. Під час Помаранчевої революції, – і на наше поле впало мирне зерно Волі. Але «раби, підніжки, грязь Москви» не дали йому зійти. Зрада, продажність, лицемірство, брехня затримали його проростання. Здавалось, засохла, затоптана земля вже не вродить. Та ні! «Не вмирає душа наша, не вмирає воля». Козацька воля знов прорвалася на світ Божий, розкидавши заскоружлі брили, ретельно замасковані нашою байдужістю і розчаруванням, бо ніби не ми, а хтось мав нам зростити зерно Волі. І ось Майдан – 2. Весь світ, затамувавши подих, звернув свій захоплений погляд на палаючий гнівом Майдан. Піднялися студенти, молодь золота, яка вже не хотіла жити в країні брехні, облуди, корупції, в країні, якою керують злодії, бандити всіх мастей, корупціонери, і над Майданом котилось грізне: «Банду геть!»

Саме окупаційна влада Януковича оголосила війну українському народові. Вона осквернила сам дух України, а захоплене Януковичем Межигір'я – це осквернення святого духу козаччини, бо на цих землях осідали поранені і покалічені славетні запорожці. А на адресу Євромайдану від ладоможців ми чуємо, що там зібралися бандити, хулігани, терористи. Але Великий Кобзар і сьогодні стає на захист героїв Майдану від продажних суддів, озвірилих беркутівців, від корумпованих міністрів, антинародних депутатів словами з поеми «Гайдамаки»: «Брешеш, Людоморе! За святу правду, волю Розбійник не встане, не розкує закований у ваші кайдани народ темний. Не розіб'є живе серце за свою Вкраїну».

А перша свята кров уже пролита – падає 20-річний Сергій Нігоян від снайперської кулі в голову. Це син вірменського народу, який з батьками переїхав до України із Карабаху, щоб жити у спокою. Згадаймо, як цей юнак проникливо з вірменським акцентом деклямував Шевченків «Кавказ»:

За горами гори, хмарою повиті,
Засіяні горем, кровію політі...

Він себе почував патріотом і Вірменії, і України.

Пам'ятник Героям Небесної Сотні, хутір Буда,
Черкаська обл. (Холодний Яр).

Фото надіслала Анна Капустян.

ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ ГЕРОІВ

Таки буває пекло на землі...
А ти хотів зробити його расм
Для свого друга і своїх батьків,
Для нас, котрі живем чи помираем.
А ти не знав, що постріл проgrimить,
Що в голову він цілиться із даху...
А він не знав, що в цю скажену мить
Себе й таких, як сам, прирік на плаху!

Богдана Микита

Другим упав син Білорусії Михайло Жизневський від снайперської кулі в саме серце. Саме за волю України вони впали першими від ворожих куль. А потім 20 лютого – Небесна сотня, або Небесні сотні (один за одним падали сини України, вбиті, тяжко поранені, пропали безвісти). Нові герої України, ніби передбачаючи смерть, перед боєм сповідалися і причащались в чергах до священників. Свідомість відмовлялася вірити, розум не сприймав, горло стискав біль, сльози в очах. Невже це

зараз в Києві відбувається з молодими хлопцями? В якого нелюда піднялася на них рука? А ким і де закатовані безвісти пропавші?

Гнівна Шевченкова пересторога сьогодні актуальна як ніколи – досвід предків підказує Пророкові, що ми сьогодні напередодні нового повстання народного духу, єдності нової української нації, народної мирної війни за волю, хоч нелюди – окупанти ідуть на нас з автоматами: «Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде, тяжке лихо, дуріть себе, чужих людей, а не Бога. Бо в день радости над вами розпадеться кара і повіє новий огонь з Холодного Яру»

Цьогоріч «Холодним Яром» став київський Хрещатик. Теж Яр, але Гарячий, з Євромайданом української незалежності, але все те ж стратегічне: «Геть від Москви!». Відступати нікуди – позаду Україна з Тарасом Шевченком.

Євромайдан став символом нового українського бачення світу в цілому і себе в ньому, символом нової української нації, освяченою і гартованою кров'ю молодих. Кожен майданівський день – це крок до нової української України. Саме Майдан завершив формування єдиної монолітної української нації і нарешті вона зрозуміла вимогливий заклик Т. Шевченка: «Обніміться, брати мої, молю вас, благаю». А Небесна сотня своєю смертельною звитягою відкрила очі людям зі сходу, що насправді означає гасло: «Героям слава!».

Доля людини, доля Кобзаря... Життя Шевченка – це постійна, тяжка, але невтомна боротьба за Україну. Навіть 200-ліття Т. Шевченка в часі збіглося з боротьбою – повстанням українців на Євромайдані – з нечуваною в історії світу мирною революцією народу за Свободу, Волю, Незалежність, за право жити у вільному світі на рідній землі без московсько-кремлівських наглядців і дорадників. Над Майданом витав дух Шевченка «Свою Україну любіть...» Не зрозумівши ролі цієї людини в житті народу, не усвідомивши його нелукавої правди слова, нація втратить можливість народжувати Великих Синів. А жаль. Бо вже навіть сьогодні провідники Євромайдану в Києві не спромоглися оцінити глибокої ролі Кобзаря в історії України, його величі на майбутнє. Бо в знак його 200-ліття від дня народження, в знак глибокої пошани до Генія правди слова, батька української нації високе місце на майданівській ялинці повинно було бути відведене йому, щоб світ побачив і запам'ятав його глибокий погляд у саму душу, що Шевченко не тільки поет, не тільки вірний син

України, а й вічний високий символ України. Але немудрі і недалекоглядні політики позбавили Шевченка цієї високої місії – навіки залишитись в історії символом Майдану, а світ пізнати глибше Україну через Кобзаря, зрозуміти, що Шевченко – це Україна, а Україна – це Шевченко. Уявімо поєднання Шевченка, Майдану і героїзму молодих. Адже Майдан навіки увійде у світову історію мирних революцій (яка була розстріляна ворогами), але без Шевченка. Хоч Він, тільки Він мав честь і право панувати над Майданом Гідності. Угорі на ялинці красувався портрет іншої особи, яка до національно-визвольних змагань українців не мала жодного відношення, тим більше – позитивного. А цей факт свідчить про відсутність у наших політиків високого мислення, бачення глибини подій, їх наслідків на майбутнє. Немудрі сини!

Т. Шевченко не піднявся понад народом, він лише підтвердив велику силу праведності у Божому світі, виніс рідне слово із п'ятми у світло національного життя, і увійшло воно в людей через відкриті серця і потреба волі любов'ю стала обрамлена. Його голос і правда дозволили українцям мати високу культуру Слова в часі або й попереду. Але Шевченка любив і розумів юний вірменин Сергій Нігоян, який зі словами Кобзаря з поеми «Кавказ» пішов за нього у засвіти як вірний син України і став Героєм Небесної сотні.

Згадаймо, що 100 років тому царська Росія заборонила вшановувати 100-річчя Кобзаря. Але в неспокійній Грузії сивий Патріарх грузинської літератури Акакій Церетелі став перед портретом Т. Шевченка на коліна і подякував йому за те, що колись він у Петербурзі вперше від Шевченка зрозумів, як треба любити свою Батьківщину і свій народ.

Т. Шевченко до останніх днів свого життя закликав українців гартувати себе до боротьби проти московських окупантів – колонізаторів. Пророк не помилився. Сьогодні російська армія загарбала Крим, рветься на материкову Україну. Наша Батьківщина знову в тривозі. Мабуть, Путін і Янукович мали помпезний плян – після сочинської олімпіади ввести Україну до Митного Союзу. А в березні спільно відзначати 200-ліття від дня народження Т. Шевченка у новому Російському Союзі. Це була б страшна наруга над пам'яттю Кобзаря. Майдан Гідності перемиг і зірвав цей плян. Перед Україною постали нові завдання – перемогти тимчасовий хаос і подолати, відвернути від України нахабну російську воєнщину на чолі з Путіним. Просімо Господа, щоб Правда і Слава, скроплена кров'ю Небесної Сотні, а може, сотень знову засяяла над Златоверхим Києвом, а дзвони хай звідти линуть тільки радісні і переможні. А кров Героїв Майдану хай буде останньою в боротьбі за волю України.

Геній правди і слова, Т. Шевченко добре знав, що подвижники й герої завжди в меншості, але якраз вони справжні творці історії. Не одна чиста сльоза Кобзаря впала на святу землю з жалю за Україну, за велику руїну, але він на втомлювався повторювати: «Борітеся, поборете, вам Бог помагає», бо «В своїй хаті своя правда і сила, і воля». А в його святих сльозах сьогодні виколісується доля України.

Слава Україні! Героям слава!

Слава Героям Майдану! Герої не вмирають!

*Ганна Білинська,
культурно-освітня референтка Округи
Детройт.*

НОВИНИ ЛЕКТОРІЮ СУА З ЖІНОЧИХ СТУДІЙ В УКУ

ВЕСНЯНИЙ СЕМЕСТР ЛЕКТОРІЮ СУА

Розпочався весняний (2014 р.) навчальний семестр Лекторію СУА з жіночих студій в Українському Католицькому Університеті. Цього семестру студенти мають нагоду слухати курс «Український жіночий рух у суспільно-політичних процесах міжвоєнного періоду», який читає завідувач відділу рукописів Львівської національної наукової бібліотеки України імені В. Стефаника, кандидат історичних наук Мирослава Дядюк.

У рамках курсу слухачі, а це студенти 3-5 курсів історичної програми УКУ, ознайомляться з основними етапами організаційного становлення українського жіночого руху та його інтеграції у суспільно-політичні процеси. Цей 32-годинний курс має на меті виділити сукупність проблем, пов'язаних із соціально-економічним і політичним становищем жінки в суспільстві, еволюцією її функціональних ролей. Також буде нагода зосередити увагу на

вивченні низки наступних питань: вплив досвіду війни на «жіноче питання»; творення образу українського фемінізму серед різних течій українського політичного середовища (соціалістичної, комуністичної, націонал-демократичної, національної, консервативної); взаємозв'язки українського жіночого руху з міжнародним жіночим співтовариством; взаємини з іншими формами національного руху, зокрема, ідеологічне та організаційне подолання «політичного відчуження» жінок; участь українок у виборах до вищих законодавчих органів Польщі та парламентська діяльність; роль українського жіноцтва у консолідаційних процесах.

Окрім лекційних занять, слухачам буде запропоновано ряд практичних занять, у ході яких вони здійснять джерелознавчий аналіз документів, текстів, полемічних статей та інших публікацій, коментування зразків творчого доробку, у т. ч. українських карикатуристів 1916-1930-х рр. Студенти матимуть нагоду здійснити виявлення та опрацювання архівних матеріалів, що стосуються питання «жінка і релігія».

Також у рамках Лекторію заплановано ряд відкритих лекцій українських вітчизняних та зарубіжних дослідників гендерної проблематики.

10 квітня відбулася відкрита лекція-семинар наукового співробітника Інституту досліджень Львівського національного університету ім. Івана Франка, кандидата історичних наук Ліліани Гентош на тему «Жіноча історія» та сучасні дослідження історії Католицької церкви/УГКЦ, в якій доповідачка торкнулася

Ліліана Гентош, кандидат історичних наук, співробітниця Інституту історичних досліджень ЛНУ; автор монографії та статей з історії Католицької та УГКЦ; в даний час працює над монографією про діяльність митрополита А. Шептицького.

питання провадження жіночих студій в контексті вивчення історії церкви. Важливим елементом семінару була прикладна дискусія щодо застосування підходів жіночої історії до вивчення історії Української греко-католицької церкви.

Запланований виклад на тему «Психологічні відмінності статей: міфи та реальність» прочитає доцент кафедри психології Тернопільського Національного Педагогічного Університету імені Володимира Гнатюка, доктор психологічних наук Оксана Кікінежді. Учасники лекторію будуть мати можливість послухати лекцію керівника музею «Слідами галицьких євреїв» про долю єврейських жінок у Львові в роки Другої світової війни. Також у співпраці з Іконописною школою УКУ «Радруж» в рамках виставки «Святі жінки» відбудеться відкрита лекція «Жіночі постаті в живописі римських катакомб». Її представить професор Люблінського католицького університету (Польща) Божена Івашкевич-Вроніковська.

*Галина Теслюк,
координаторка Лекторію.*

10 квітня 2014 р. Під час відкритої лекції в УКУ.

МАМИНА КОСА

Було це багато років тому. Моя мама Ольга, «новоспечена» молода вчителька на своїй першій посаді опинилася в селі-закутині Бабинцях (Борщівщина). Директор школи та його родина радо прийняли молоду вчительку – нову многонадійну силу. А що шкільний будинок та директорське помешкання були досить малі, мама примістилася в будинку сусідів. Господарі були порядними людьми, але коли почалася холодна та сніжна зима, а мамина кімнатка не мала опалення, то вона важко захворіла на гостре запалення легенів.

Недуга була довгою, небезпечною та виснажуючою. Тоді не було ще тих чародійних ліків, які тепер такі недуги швидко та без ускладнень виліковують. Мама втратила вагу, дуже ослабла а це привело до нових проблем: почало випадати волосся. З дня-на- день її груба та довга «руса коса до пояса» (а була набагато довшою, ніж в пісні про русу-косу) щораз робилась тоншою. Лікар порадив обтяти її дівочу гордість, щоб зміцнити корінці волосся. Послухалась поради та зі сльозами на очах відтягла коси, вложила в торбинку та засунула глибоко в шуфляду старенької шафи.

Проїшли роки. Мама зустріла дуже добру людину, якого називала Тосем – вчителя і директора Антона. Невдовзі побралися і вже до року появилася на світ Божий я, Любомира. Життя молодого подружжя проходило в доброму родинному руслі, незважаючи на неспокійні вістки про близьку війну, віддано виконували свої вчительські обов'язки, розуміючи, що виховання свідомої молоді – то надія народу.

Та в скорому часі все цілком змінилось. Вибухнула війна, налізли червоні «визволителі», життя стало важким та болючо-пригноблюючим, порятунку не було. Люди перетворювались на пригноблених рабів, як на рідній землі, так і в холодних Сибірах.

За деякий час блиснула надія на порятунок з Заходу, як більшість думала. В Україну прийшли «культурні визволителі». Але в дійсності одні поневолювачі змінилися на таких же загарбників, щоб нищити волелюбний народ на його Богом даній землі. Хоча довго не панували, та все ж таки, як і перші окупанти, ввели до повної руїни українські землі.

Коли московська орда вдруге сунулась на Захід, грабуючи все, що ще не було розграбоване, батьки вирішили податися з рідної землі, бо знали, що вони були призначені на виселення в Сибір ще під час першої московської окупації. Панічна втеча «непабедимої

красної армії» врятувала нас від холодної та голодної смерті в тайзі чи тундрі. Зібрали, що могли, подалися на нашу чудову Лемківщину, а потім через Чехо-Словацьчину, Мадярщину добралися до Австрії, неподалік Відня.

Втікачів з рідної землі гуртувала надія на те, що Німеччина впаде, просили Господа про перемогу Америки над нашими ворогами-окупантами і тоді ми зможемо повернутися до наших домівок. Частково наші мрії здійснились – Німеччина впала, але про повернення додому надії не було, принаймі в скорому часі. Біженці голодували без доходу на прожиток, все, що мали вартішого, ми продали, або проміняли на харчі і дах над головою. Безнадія пропала, коли було створено табори переселенців.

Одного дня, сидючи на станції, де чекали на потяг, щоб добратися далше на захід, до Тиролю, ближче до Швейцарії чи Італійських границь (яка мрія з розпуки!), до нас підійшла середнього віку австрійка. Побачивши наш пригноблений вигляд, впізнала в нас втікачів і чемно запитала, чи маємо щось доброго для обміну на продукти, наголошуючи на біжутерії. Мама відкрила напівпорожню вже валізку і каже:

– На жаль, вже нічого доброго для обміну не маємо. Ще залишилося трохи одягу, український народний стрій з Борщівщини та родинні фотографії.

Зацікавлена австрійка з натиском питає: – А що в цьому маленькому мішечку?

– Та так, нічого цінного для вас, – посміхнулася мама, розв'язала вузлики, звідки вислизнула, як з шовку, мамина русява коса. Австрійка здригнулась та після короткої мовчанки запитала, чи може мама продати це неймовірне диво. Мама здригнулася, смуток промайнув блискавкою в очах, тихо запитала:

Якщо оплата буде достатньою, щоб можна було купити підростаючій дитині на декілька днів поживи, то продамо.

– Добре, буде вам досить, щоб ви на певний час мали на прожиток і дах над головою, – щиро посміхнулася чужинка і, відходячи, повторювала: «Буде мати понад метр, з певністю понад метр, щось неймовірного...»

А мама глибоко зітхнувши, промовила: – Хто б міг подумати, що моя коса стане нам так в пригоді. Щось завжди мені нашіптувало не викидати її, а взяти її в далеку невідому дорогу...

А я думаю, що це Матір Божа, яка провадила нас в цій важкій подорожі, порятувала нас своїм шепотом в час маминої молитви.

Любомира Гайовська-Бойко.

CAPT. JOHN SMITH GOES TO UKRAINE

Performance Review

by Olena Jennings

You know from American culture that Captain John Smith fell in love with Pocahontas, but did you also know that he had adventures in Ukraine? In *Captain John Smith Goes to Ukraine*, director Virlana Tkacz relates the frequently overlooked stories of Smith's adventures in Eastern Europe and Turkey on stage. At the beginning of the play, Captain John Smith (Bob Holman) sits down to pen his story at the urging of his sidekick Julian (Julian Kytasty). His story cannot be written yet because he has not experienced the adventures about which he will write. Susan Hwang completes this unlikely trio of adventurers who, in some cases, do not even speak the same language: John Smith and Susan Hwang speak in English while Julian speaks in Ukrainian. This dramatic bilingualism is characteristic of Yara's style; two languages are woven together seamlessly. Yet a third language comes into play on film when Khan Bora Ghazi Geray (Erdem Tairov) recites in Crimean Tatar a poem which is followed by Julian's reading of its eloquent translation into Ukrainian by Ivan Franko.

The combination of diverse elements makes this performance one of Yara's most successful. The actors all collaborated in the writing of the piece. Susan Hwang contributed her poetic lyricism in songs such as "Three Heads is Love" and "New World." Bob Holman recited many of his own poems such as "My Heart is a Real Thing." Julian Kytasty played on the *bandura* authentic *dumas* or epic songs from the time of Captain John Smith.

Susan Hwang, in Yara Arts Group's "Capt. John Smith Goes to Ukraine". Photo by Volodymyr Klyuzko

Susan Hwang and Bob Holman in Yara Arts Group's "Capt. John Smith Goes to Ukraine," February 27-March 9, 2014. Photo by Victor Serbin

The acting was accompanied by projections from Volodymyr Klyuzko and Mikhail Shraga. The projections ranged from maps detailing Smith's explorations to idyllic images of Kolomyia. The text of the book which Smith wrote and engravings by John Payne were also featured as projections.

The narrative began in the 1600s when Captain John Smith fought the Turks in three separate duels. At that moment, Susan Hwang sang and played her catchy "Three Heads is Love" on the accordion. According to Hwang, two Turks killed by Smith was simply not enough when three heads is love! Then, Smith ventured across the Black Sea in a tumultuous storm portrayed by a curtain that flowed back and forth over Smith. There he was captured by the Tartars and fell in love with his owner—a young woman in Constantinople who wished to escape with him.

Current events in Ukraine were not forgotten. As Julian sang "The Song of Truth and Lies," Captain John Smith referred to the people of the Maidan and projections of events in Ukraine accompanied the song. Ukraine is experiencing incredible change just as the world was changing dramatically in Smith's time.

The song "New World" was sung along with a slideshow in which the characters were thrust into the modern world. They held a sign that said "New World?" in such places as the subway. In this way, we were encouraged to think about the daily discoveries we make. The characters were at once present in Smith's world and as themselves in New York City of 2014.

In the end, Smith had plenty of adventures about which to write, and his book was self-writing.

TO OUR NEW MEMBERS – *Welcome!*

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

21 LUBA HRYCKOVIAN
30 OKSANA ZUBATA

CENTRAL NEW YORK REGIONAL COUNCIL

99 STEPHANIA KARPISHKA
99 ANNA LOZYSKY
99 MELANIE SEMBRAT
99 DONNA WAYNER
99 MARIKA YAROSH
99 OLHA ZENDRAN

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

133 YNOVEEA BODNAR

OHIO REGIONAL COUNCIL

130 NATALIA BODNAR
130 MARIYA BUKALO
130 NADIYA CHYZHEVSKA

130 ZORYANA DUMYCH
130 MARIANA GALAY
130 OLEKSANDRA IVANOCHAK
130 NADIYA KEKISH
130 MARGARITA KELLER
130 MARTA KELLER
130 SVITLANA KIPRAN
130 NINA KULYK
130 ZORYANA LASIYCHUK
130 STEPHANIE LISZNIANSKY
130 LILIYA LUZHANSKA
130 OKSANA LYZAK
130 VICTORIYA
130 TETYANA PENDZEY
130 TETYANA PIKULEVA
130 OLESYA POKOTSKA
130 YULIYA POKYDANETS
130 NATALIYA SHAPOCHKINA
130 NATALIYA SOPKA
130 OLGA SYDOR
130 OLHA ZENCHUR

MEMBER-AT-LARGE

LARYSA NADOLNY

BRANCHES-AT-LARGE

3 LEJUNE DECKER
14 JANICE MUMMA
118 SLAVA DETSYK
118 LUBA DUB
118 IRYNA ILYK
118 CHRISTINE SULYUKMANOV

Наша обкладинка

Мисткиня **Христина (Головчак) Дебаррі** знана і серед українців, і в світі загалом, а зокрема в Європі. Вона чудово володіє різноманітними художніми техніками, особливо пастеллю та технікою деревориту.

Мисткиня здобула чимало нагород і належить до багатьох престижних організацій. Її ім'я увійшло в довідник «Хто є хто в американському мистецтві». В 1998–2001 роках Христина Дебаррі очолювала Американське товариство митців, що працюють у техніці пастелі, і є дійсною почесною членкою цього товариства, а також цілої низки інших мистецьких товариств США.

Мисткиня проводила майстер-класи з техніки малювання пастеллю в Сполучених Штатах, Канаді, Франції, Мексиці та на Бермудських островах. Її твори виставлялися у США, Франції, Китаї, Росії, а також публікувалися в багатьох альбомах й мистецьких журналах.

Our Cover Artist

Christina (Holowchak) Debarry is a well-known artist both among Ukrainians and within the wider community, including Europe. She is accomplished in various styles of art, especially in woodcuts and in pastels.

Christina has been awarded many prizes and is a member of many prestigious organizations. She has been listed in *Who's Who in American Art*. She served as President of the Pastel Society of America and is an Elected Full Signature Member. Additionally, she is an Elected Full Member (vice-president) of the Allied Artists of America, Elected Full Member of The Catharine Lorillard Wolfe Art Club, Elected Full Member of American Artist Professional League NY, and Elected Full Member of Audubon Artist. She is also the recipient of Honoree 2006 Art du Pastel en France (Giverny, France), the Gold Medal of the Art Spirit Foundation, the Pastel Award of Allied Artists of America, and the Pastel Award of Audubon Artists.

Ms. Debarry gave many pastel painting workshops in the USA as well as Canada, Bermuda, France, and Mexico. Christina Debarry's art has been published in numerous art books and magazines.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

Interspersed with official UNWLA business and XXX Convention preparation, the past few weeks have brought very interesting and significant events to the New York area in which I had the honor and pleasure to participate.

March 27th In honor of the 200th anniversary of Taras Shevchenko's birth, the Ukrainian World Congress (UWC) and the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO), with the support of Ukrainian UN Ambassador Yuriy Sergeyev, organized a program at the United Nations (both organizations are registered with the United Nations) to highlight the importance of Taras Shevchenko's efforts to defend the Ukrainian language and to champion human rights for the Ukrainian people. Dr. Martha Ke-balo, WFUWO Main Representative to the UN Economic and Social Council (ECOSOC), was one of the key organizers, along with Marta Kokol'sky. The program, entitled "Taras Shevchenko: Champion of the Ukrainian Language, Self-Determination of Peoples, Human Rights and Social Justice," included remarks from UN officials; greetings by Tamara Olexy, President of the Ukrainian Coordinating Congress Committee (reading UWC President's Eugene Czolij remarks), and WFUWO President Orysia Sushko; a keynote by Dr. Maxim Tarnawsky of the University of Toronto; performances by the Prometheus Ukrainian Male Chorus of Philadelphia, the Dobriansky Brothers, Ludmyla Hrabovsky, and bandurist Alla Kutsevych; readings of Shevchenko's poetry; as well as a media presentation, art, and publications exhibit. The event's master of ceremonies was Mr. Peter Fedynsky, translator of Shevchenko's *Kobzar* and a former correspondent with the Ukrainian Service of the Voice of America.

This program celebrating Ukraine's national poet was designed for a non-American audience and offered both factual background and insight into the creative world of Taras Shevchenko. Since the events in Ukraine had been (and continue to be) in the news, attendance reached almost 400. Congratulations to the organizers!

April 1st Dr. Nataliya Sergeyeva, spouse of the Ukrainian UN Ambassador, has made it an annu-

al tradition to host the wives of United Nations permanent representatives and share a bit of "Ukrainian" with them. These events' locations have alternated between the Ukrainian Museum and the Ukrainian Institute, are always elegantly planned, and have a very congenial atmosphere. This year was no exception, with the presentation of a fashion show, "Beauty Will Save the World," which featured the collections by contemporary Ukrainian designers Natalia Kholodylo and Oksana Karavanska. The runway presentation of the designers' collections was followed by a reception during which the guests, designers, and models had a chance to mingle. This year's event was planned by Dr. Zwenyslawa Woroch and Marta Kokol'sky and was indeed very pleasant.

April 3rd-5th The 5th consecutive and annual "Women in the World" (WITW) Summit took place at Lincoln Center. Attendance was approximately 3,000 individuals. As Tina Brown, Founder of WITW and CEO of her own media company, stated, "...I first got to know some of the heroic women who are confronting unimaginable challenges in their own countries; women who are toppling repressive traditions; women who are risking their lives every day for social, economic, and political change." The interviews and discussions featured very high-profile and high-achieving women and men. On April 3rd, the organization honored Ruslana who was one of a group of courageous women featured at the three-day conference. Ruslana was introduced by Ambassador Melanne Vermeer (UNWLA Member-at-Large) and was interviewed by Tina Brown. She began by singing the Ukrainian national anthem (in both Ukrainian and a more modern version in English) and strived to dispel Putin's propaganda and disinformation. Just to give the reader an idea of the level of Summit presenters, Ruslana was followed by the interview of Hillary Clinton (former US Secretary of State) and Christine Lagarde (International Monetary Fund Managing Director.) The Summit covered a wide array of topics surrounding worldwide women's issues. Honorary UNWLA President Iryna Kurowycky and I attended all three days and would like to thank the U.S. Ukraine Foundation (who sponsored and hosted Ruslana) for the opportunity to attend. The closing day's finale featured some of the main presenters as they imparted their personal and last words of wisdom. It was in this segment that Ruslana appealed to the audience and to those listening on "live stream" to help Ukrainians in this difficult time through a worldwide campaign of awareness entitled "Lights of

Freedom.” (www.lightsoffreedom.com) She ended (and so did the Summit) with a performance of her popular song “Euphoria” asking each Summit participant to light their Maidan flashlight in a show of support for Ukraine. We urge you to sign on to this website and follow Ruslana’s efforts on behalf of her and our beloved Ukraine.

April 6th In preparation for the XXX UNWLA Convention, the Convention Committee had discussed the possibility of inviting Ruslana (please see February issue of OL), who had been chosen as our heroine for 2014, to the Convention to bestow on her the highest UNWLA recognition, namely Honorary Membership. However, the situation in Ukraine was rapidly changing, and the national elections are to occur on the very Sunday of our Convention. Therefore, we seized the opportunity to honor Ruslana while she was still in New York City and, in partnership with the Ukrainian Museum, a community gathering was quickly organized. Ruslana was indeed the very soul of the Maidan and continues to travel and represent the interests of the average Ukrainian, young and old. She honestly, fearlessly, and tirelessly voices her protest against Putin’s war of words and his attempt to destabilize Ukraine.

Ruslana was very moved when she saw her picture on the cover of OL and when I pinned our official UNWLA “vidznachka” on her sealing her Honorary Membership. This young woman, putting aside her career and personal life, stood in the bitter cold of the Maidan for 100 nights doing her best to maintain calm and peace in the crowd. The certificate of recognition with which we presented Ruslana read: “...for your passionate love for Ukraine, your unwavering faith, strong character, and uncompromising stance for Ukraine’s Independence; for a vital contribution to the struggle on Maidan Nezalezhnosti for the right of every citizen to be free, decide the future of his/her country, and live in a civilized democratic state. We are grateful to you for your extraordinary willpower, courage, and perseverance. You

Ruslana receiving flowers from O. Dats’ daughter.

are the real Heroine of the Maidan and the Soul of Ukraine’s Revolution of Dignity! **In your dedication and self-sacrifice, you have become an example for us all!** As I write this column, there is much uncertainty about the next pages in Ukraine’s history, but there is no question that Ruslana will be etched into the history of Ukraine’s Maidan Eurorevolution. The UNWLA is proud to add Ruslana to its list of UNWLA Honorary Members.

As we are putting finishing touches on the XXX Convention preparations, I feel that it is a time to rally Ukrainian American women to work together to help our brothers and sisters in Ukraine. **We have the means—let us define the methods.** One of the presenters at the Women in the World Summit stated that “it is easy to knock down ONE of us; but it is impossible to knock us down if we stand TOGETHER.” This statement was from an African woman who is laboring to better the lives of her people. This principle is universal—in harmonious numbers there is strength. I urge you to consider joining the ranks of the UNWLA, which will be celebrating in 2015 ninety years of remarkable accomplishments.

*Mothers have the strongest and yet quietest influence on their children.
They balance many roles and try to do so with a smile even in difficult times.
I bow to each and every one of you on this Mother’s Day and wish you
much good health, happiness, and joyous moments
with your children and grandchildren.*

May God bless you!

УКРАЇНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ ФОНД

Події останніх місяців яскраво показали, що громадянське суспільство в Україні є. Можливо багато з тих, хто стояли протягом усієї зими на Майдані, будували барикади, готували їжу для протестувальників, чергували в лікарнях, надавали першу медичну допомогу на передовій, тримали оборону на барикадах і безстрашно йшли на кулі снайперів не знають, або не часто використовують термін громадянське суспільство, але своїми діями ці люди – і чоловіки і жінки – довели його силу в Україні. Адже громадянське суспільство складається з громадян країни – тих, хто прагнуть зробити свою домівку, вулицю, село або місто, врешті решт свою країну кращими, тих, хто прагнуть зробити владу підзвітною і прозорою, тих, хто готові віддати життя за незалежність своєї країни.

Безумовно, українські жінки не стояли осторонь і з перших днів були повноправними учасницями Революції Гідності. Саме з такими жінками і для таких жінок і працює Український Жіночий Фонд (УЖФ).

Про виникнення УЖФ

Наприкінці дев'яностих ми з 3-ма колежанками зібрались якось і заговорили про створення жіночої громадської організації. Ми всі в той час працювали в міжнародних фундаціях, займалися проектами на підтримку жінок. Однак саме в той час різні донори почали скорочувати фінансування програм та проектів гендерного спрямування і тому ми з односторонніми рішеннями вирішили акумулювати наш досвід та зусилля для започаткування власної організації, яка професійно займалася би пошуком коштів та здійснювала б грантову програму для підтримки жіночих громадських організацій. Тобто, ми одразу визначилися, що це буде Фонд. Фактично, ми вирішили, що працюватимемо для того, щоби дати можливість розвиватися громадським організаціям, для яких ми і стали знаходити фінансування.

У 2000 році Український Жіночий Фонд розпочав свою роботу зі співпраці з Глобальним жіночим фондом (Global Women's Fund). З того часу УЖФ не припиняв своєї діяльності. За ці роки УЖФ видав у якості грантів понад півтора мільйона доларів.

Про партнерів

Серед наших партнерів є абсолютно різні жіночі громадські організації. Як давно

знані і досвідчені, так і молоді організації, які з'явилися певною мірою завдяки нам. Тобто, наприклад, якщо ми маємо потребу у партнері, який займається роботою в сфері протидії домашньому насильству, то це цілком логічно може бути Міжнародний жіночий правозахисний центр «Ла Страда», як одна з найбільш професійних організацій у цій сфері. А з іншого боку є організації, що створюються молодими дівчатами, які є випускницями нашої програми «Перший крок до успіху». Наприклад Наталя Тарасенко з Житомиру і організація «Паритет», яку вона створила після участі у програмі «Перший крок до успіху». Тепер вже не лише Наталя особисто, а й її організація є нашими постійними партнерами у реалізації проектів.

З одного боку це наші випускниці і ми раді підтримувати їх подальше зростання, з іншого боку їм було би важко отримати гранти в іншому місці, оскільки, коли вони починають, у них ще немає досвіду роботи з грантами і реалізації проектів.

Про розвиток пріоритетів

Коли ми починали на початку 2000-х, одним з найбільш запитуваних був напрямок економічних проектів для жінок. Працевлаштування, створення бізнесу – в той час був пік розвитку малого та середнього бізнесу, жінки хотіли себе реалізувати у цьому напрямку, втім, їм бракувало знань. Як розробити калькуляцію, скласти бізнес-план, прорахувати собі вартість, прибутки тощо. Саме тому ми підтримали чимало проектів якраз цього спрямування.

Зараз акценти змістилися. Ми бачимо, що жіночий рух відчуває потребу в нових обличчях. Навіть не лише в жіночому русі, а й у всьому суспільстві необхідно більше активних жінок, жінок-лідерок. В громадському русі, у політиці. Можливо, якби більше жінок брали участь у політичних процесах, ці процеси були б більш виваженими і країна не дійшла б до тих трагічних подій, учасниками яких ми всі стали.

Саме тому для Фонду зараз вкрай важливою є підтримка лідерського потенціалу жінок на різних рівнях, навчання їх методам гендерного аналізу політик, адвокації і лобіюванню, допомога у створенні мереж жіночих громадських організацій.

Про улюблені проекти

Не можу сказати, що ми маємо «улюблені» чи «неулюблені» проекти, однак, якщо все ж виділити якийсь один, то напевно це буде програма «Перший крок до успіху». Це молодіжний лідерський проект, який демонструє результати, якими ми пишаємося. Учасниці програми молоді дівчата-лідерки мають можливість пройти тренінги з лідерських якостей, написання проектів, знайомляться з досвідом різних організацій, зустрічаються під час форуму з відомими жінками і випускницями попередніх років. Також учасниці мають можливість отримати міні-гранти на реалізацію власних проектів.

Багато наших випускниць вже досягли чимало, створили свої організації, стали нашими постійними партнерами. Безумовно, що досягли вони цього в першу чергу завдяки своїм лідерським якостям, але вважаємо, що і ми допомогли їм зробити свій перший крок.

В цьому році у нас навіть є результат, на який ми не розраховували – одна з випускниць програми минулих років висловила бажання профінансувати грант однієї з учасниць цього річної програми. Це дуже втішає нас з багатьох причин. Підтверджує, що ми робимо корисну справу і робимо її правильно.

Програма «Перший крок до успіху» є нашою постійною програмою вже 7 років. В цьому році Програма розповсюджується не лише на Україну, а й на Молдову.

Ще один зі знакових, важливих проектів – проект по раку молочної залози. Для мене цей проект мав персональний вимір – моя бабуся зіткнулась свого часу з цим видом раку. Я стала цікавитись і дізналася, що в Україні головна проблема з раком молочної залози полягає у діагностиці на пізніх стадіях, коли лікування значно ускладнюється.

Тоді ми організували фандрейзингову акцію «Краса заради життя». Спільно з такими відомими українськими дизайнерками, як Вікторія Гресь, Анна Бабенко, Оксана Караванська ми провели благодійні покази моди в Україні, Сполучених Штатах і Канаді. Під час цих показів моди завдяки українській діаспорі нам вдалося зібрати більше 100 тисяч доларів, на які ми змогли придбати мамограф для Херсонської онкологічної клініки та провести просвітницьку кампанію для жінок області з тим, щоб повідомити їм про важливість ранньої діагностики, навчити проводити самообстеження тощо. Після цього, вже разом з компанією Avon, ми встановили ще 5 мамографів в інших регіонах.

Про Євромайдан

З перших днів Євромайдану ми підтримували його особисто, як громадянки. Як організація, ми не бачили потреби участі на тих етапах. Хіба що офіс наш також підтримав Євромайдан. До нас звернулися колежанки, чи не могли би ми надати притулок львів'янам, котрі їдуть підтримати Євромайдан. Ми охоче погодилися, оскільки наш офіс знаходиться в квартирі. І таким чином у нас на певний час поселилися... семінаристи, які також не могли стояти осторонь того, що відбувається в країні.

Ми ж особисто брали участь у мітингах, збирали гроші, ходили допомагати в побутовому функціонуванні Євромайдану. Так, як і більшість жінок. До речі, Євромайдан є повним дзеркалом суспільства, тому що навіть гендерні стереотипи, притаманні суспільству, зустрічалися і проявлялися там. Всі ми бачили, що жінок охоче чекали на кухнях, не пускали на передову, тобто ролі були розписані відповідно до гендерних стереотипів.

Про жіночу сотню

Втім, Євромайдан приніс і нове в гендерні відносини. Під час Євромайдану там була сформована перша Жіноча сотня. Це не був організований ззовні рух, він виник стихійно, як відповідь на те, що жінки були певною мірою незгодні з тим, що їм немає місця в лавах самооборони – у традиційних чоловічих сотнях, а тому зорганізували власну сотню.

Ми познайомилися з ними, коли вже сотня була утворена і домовились про співпрацю. До нас долучилась також і програма Фулбрайт. Наші перші спільні проекти – фотовиставка «Жінки Майдану» та збірка історій жінок, які вийшли на Майдан. Ми хочемо розповісти всьому світу про сміливих українських жінок, про те, чому вони вийшли на Майдан, що очікують в результаті Майдану. Ми також плануємо, що такі історії могли би стати дороговказом для нових політиків, щоб вони знали, що від них очікують жінки в нових умовах.

Про плани

Ми знаємо, що роботи у нас попереду багато, особливо зараз, коли у важких економічних, політичних і соціальних умовах весь тягар проблем лягатиме на плечі жінок. Їм однозначно буде важче і вони потребуватимуть нашої підтримки. З іншого боку, ми переконані, що саме підтримка жінок допоможе Україні зараз вирішити багато проблем. Саме тому спільно з жіночими громадськими організаціями ми розробили стратегію підтримки

жінок на найближчі три роки. Розвиток жіночого бізнесу, більш активне залучення жінок до процесів прийняття рішень, боротьба з насильством щодо жінок, допомога сім'ям, які змушені були переселятись з Криму в інші регіони країни, міжрегіональні обміни, розвиток молодіжного лідерства є ключовими напрямками цієї стратегії.

Про тих, завдяки кому наші мрії і мрії багатьох жінок в Україні стають реальністю

З перших днів свого існування Фонд об'єднав навколо себе активних, ініціативних

ітворчих жінок. Це наші спів-засновниці; жінки з різних куточків світу, які підтримують нас; персонал фонду; наші грантери і партнери. І це, безумовно, правління Фонду – експерти і фахівці найвищого рівня, які точно знають, що потрібно жіноцтву України і як цього досягти. Одне ім'я Марти Коломиєць – члена правління УЖФ – говорить само за себе. Завдяки таким жінкам, як Марта ми впевнено рухаємось вперед і точно знаємо, що мрії українських жінок мають здійснитись, а Фонд їм у цьому допомагатиме.

A NOTE ABOUT YEVHENIYA YAROSHYNKA

The name of Yevheniya Yaroshynska (1868-1904) is not often remembered today. Nonetheless, in the late 19th and early 20th century, she was one of the most active women writers in Western Ukraine—a frequent contributor to the almanac edited by Nataliya Kobrynska and a passionate participant in the Ukrainian women's movement of her time. Deprived of an opportunity to receive a higher education herself, Yaroshynska was largely self-taught and devoted much of her life to educating Ukrainian peasant women, offering them literacy classes as well as workshops in practical skills such as weaving. Her intimate knowledge of these women's struggles and her deep commitment to the betterment of their lot are evident in Yaroshynska's writings, which include a number of short stories and sketches about Ukrainian peasant life. One such work is Yaroshynska's "miniature" from 1902 entitled "The Addressee Is Deceased," which we offer to our readers in the English translation by Roma Franko.

-Olesia Wallo

Yevheniya Yaroshynska

The Addressee Is Deceased

A Miniature

An old woman who was not a beggar, but on whom the signs of poverty were clearly visible, approached a wicket in the post office and timidly asked the clerk if there was anything for her.

"Nothing this time either," the clerk replied.

"It can't be!" the old woman's voice trembled. "There has to be something for me!"

The clerk was obviously a kind man for, instead of shouting at the old woman, as is usually the case, he looked in the drawer once again and then stated quietly: "Really, there's nothing."

The old woman shook her head in disbelief and stepped aside. Her wrinkled face reflected the anguish of her soul, and so the clerk, out of pity, repeated his assurance once more.

He then turned his attention to the other people who were waiting. When everyone else left, the old woman once again stepped up to the wicket.

"Don't be annoyed with me, sir... "

"But you see, my dear woman, I can't do anything for you, except, perhaps, take another look. And I've done that twice already."

"Yes, I know. Thank you for everything. But what can it possibly mean that there's no letter? I wrote to my daughter well over a month ago. She usually replies immediately ... and sends me money as well . . ."

After a moment, she added: "Maybe she's left the place where she was working?"

"Then they would have forwarded the letter to

the place where she was staying."

"It wasn't a letter. It was a postcard."

"I can take a look to see if the postcard has been returned."

"If you would be so kind, sir."

"To whom was the card addressed?"

"To my daughter."

"You have to give me her name and the place where she is staying."

The old woman told him, and the clerk opened a thick book in which undelivered and returned letters were registered. He moved his finger down the long list of names, and the old woman anxiously followed every movement of his hand.

After a lengthy moment, the clerk paused.

"Did you find anything, sir?"

"It appears that her place of residence hasn't changed. I'll look for the card right now."

He went up to a big cupboard, pulled out a large bundle of mail, and began to sift through it. Ah yes, there it was.

"Is this your card?" the clerk asked.

"Would you read it to me, please? I don't know how to read and write, but I know what was in it because I told the neighbour's boy what to write."

The clerk hesitated.

"Please, if you would be so kind!" the old woman pleaded.

The clerk began to read: "My dear child! I beg you not to leave your work. You have a job that isn't too bad; they pay you well, and so you can help me a bit too. You know that you're the only one who can help me. I can no longer earn money, because I've grown old and sick. I live only on what you send me. So, I beg you, do as I say. I wish you all the best a hundred times over. Your old mother."

"Yes, yes, that's my card. The boy must have written down the wrong address, and so my daughter did not get it."

The clerk read out the address to the old woman. It was correct. But next to the address there was a note in someone else's handwriting.

"Why didn't they send the card there? Something's wrong!"

"It was sent there, my dear woman, but it says that..."

The terrible words did not want to pass through the clerk's lips.

"It says here that... the addressee is deceased."

He passed the postcard to the old woman, and she reached for it in a daze, staring with bewildered eyes at the clerk, who could not hide his agitation. Holding the ill-fated postcard in her hands, she slowly dragged herself to the door. Four words—so short and official—but they had

shattered her heart. No, no! This could not be true! It was impossible! Her daughter was her only mainstay in her old age ... Her dearest daughter, her whole world...

"Please, sir," she said to a young man who happened to be passing by. "What's written on this card? Here, at the top."

The young man took the card and, seeing the trepidation in the wary eyes of the old woman, said sympathetically: "The addressee is deceased."

It was only now she believed that the terrible news was true—her only child was no longer alive. She was no longer alive, she had died ... She had died far away from home, among strangers. There had been no one to care for her in her illness, no one to hand her a candle when she was dying, no one to prepare her body for burial...

"She's dead... dead..." her pale lips whispered, and tears streamed from her eyes.

Her feet stepped forward mechanically and, before she knew it, she was on the road that led to the place where her child had lived. She had only one thought—to see the place where people had buried her dearest treasure.

The sun sank behind the hills, and twilight blanketed the earth, but she walked on and on without stopping. Finally, exhaustion forced her to rest. She sat down by the side of the road and, almost instantly, sleep closed her weary eyelids.

The darkness of night descended, autumnal fogs rose above the hayfields, and frozen droplets of dew coalesced on the yellow leaves of the trees...

The sun rose in a flash of glory. It vanquished the fog, and the frozen dew glittered like diamonds on the withered grass. But this beauty of nature was frigid. It did not delight human hearts, for it foreshadowed the ebbing of life.

The old woman lay lifeless in the ditch. The postcard was still in her hands and, in the bright sunlight, four words shimmered under the frozen dew: "The addressee is deceased."

*English translation by Roma Franko;
edited by Sonia Morris*

Reprinted with permission from *But...The Lord Is Silent: Selected Prose Fiction by Olha Kobyljanska and Yevheniya Yaroshynska*. (Women's Voices in Ukrainian Literature, Vol. IV) Saskatoon, SK, Canada: Language Lanterns Publications, 1999. Pp. 454-6.

РІЧНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ СУА ДЕТРОЙТУ

Річний з'їзд Округи СУА Детройту відбувся 8 лютого 2014-го року. Округа складається з 11-ти відділів і нараховує 217 членок, з яких десять є нові союзнянки. У звіттовому часі Округа відбула один з'їзд, двоє засідань екзекутиви та вісім місячних засідань Округної Управи.

Звіт Округної Управи, який підготувала голова Округи Ірена Петріна, віддзеркалює велику співпрацю між Округною управою, відділами і поодонокими союзнянками, які завжди готові до співпраці.

В 2013 році нашою першою ціллю було відновити статус організації, звільненої від федеральних податків (501(c)3). Статус був відкликаний у 2011 році. Через різні причини, реченець заяви IRSForm1023 не був притриманий (31-го грудня, 2012 р). У березні 2013 року Головна Управа нам пригадала, що статус треба негайно відновити. Справою займалися Ірена Петріна (гол.96)), Тамара Петрищук (1-ша заст. гол. 96), Ліда Яхницька (3-та заст. гол. 6), Уляна Мазяк (конт. комісія, 96). Справа була залагоджена успішно.

Деякі наші відділи прийняли нових членок: 76, 81, 96, 129 і 132. З наміром познайомити громаду, а в основному четверту хвилю з Союзом Українок Америки, Округа зорганізувала пікнік і запросила усю громаду 8-го вересня 2013 р. Пікнік відбувся на площі церкви св. Йосафата. Комітет очолила Галина Палмер (115). Кухнею зайнялися Ірина Мельник (129) і Марія Кальба (96), програмою Валентина Шайда (культ-осв., 129), а реклямою Марта Квітковська (Прес. 96). На пікніку були розваги для різного віку, включно з малятами (Катя Кізима, Вих. 96) Пікнік увінчався великим успіхом. Були присутні союзнянки, молодь та імігранти четвертої хвилі. Цей пікнік також додав нам нових членок.

Заходами родини Уляни Кушнір (архівна, 50), Округа уже два рази в 2013 році дістала новий одяг (переважно шкільні форми) від компанії, яка виготовляє форми для шкіл. Цього року відділи уже вислали двадцять пачок в Україну. Одну велику пачку з теплим одягом Округа відправила до інтернату для старших людей «Вознесіння». Інші пачки вислані по селах, до Чорнобильської зони і до греко-католицьких священиків для роздачі парафіянам. Коштами на оплату посилок

поділилися відділи та поодинокі союзнянки.

Ми продовжуємо традицію роздачі кошків старшим на Різдво і Великдень. Переважно роздаємо 20-30 кошків. Також посилаємо квіти хворим членкам Округної Управи та квіти на похорони. Ці акції очолює Ліда Тарашук з комітетом Суспільної опіки Округи – Надя Парнелл (96) і Рома Дигдало (76) та бажачі. В пам'ять бл. п. Ольги Соловій Округа жертвувала 100 дол. на «Наше Життя». Ми вислали триста доларів до Salvation Army на фонд допомоги жертвам торнадо. В кінці року Округа пожертвувала 1,000 дол. на фонд СУА для лікування обпечених дітей.

На заклик Головної Управи СУА ми включилися у акцію збірки фондів на гуманітарні потреби Євромайдану. Ми оголосили про нашу збірку на цю ціль на радіопрограмі «Пісня України» і подали афішу про збірку до кредитівки «Самопоміч». Гроші і листу жертводавців вислали до Головної Управи в кінці грудня. Відділи жертвували свої фонди, або перевели збірку на цю ціль між членками. Союзнянки безперервно працюють на підтримку Євромайдану. Маруся Зарицька-Червіовська (96), Уляна Кушнір (50), Віра Андрушків (96), Таня Бедрус (76) дуже активні в цій справі.

На терені Детройту існує одна Світличка СУА 76-го Відділу. Від березня 2013 року Катя Кізима (виховна, 96) і Таня Бедрус (голова, 76) працювали над тим, щоб обзнайомити громаду про Світличку. Вони висвітлювали працю Світлички в кольорових афішах у громадських установах та на фестивалях в Детройті.

Стипендійна референтка Світляна Кордуба (96) дбає, щоби відділи брали участь у Стипендійній акції СУА. Кожного року Округа надає 14 стипендій в Україну, а одну в Бразилію.

Наша домівка старіється і потебує більше догляду. Це виконує Галя Турнер (115) з допомогою Марусі Зарицької-Червіовської (96). У головній залі, де знаходиться великий телевизор, можемо залучати програми з інтернету і нашу сторінку на Facebook. Тамара Петрашук (перша заступниця голови, 96) і Анна Бугай (115) приготували "приватну" сторінку для Округи. Нашу домівку прикрашають ляльки в українських регіональних строях роботи

вишивальниці Олени Папіж (81). В день її 90-их уродин, 21 квітня 2013р. 81-ий Відділ СУА та українська громада Детройту вшанували п-ні Олену прийняттям та виставкою робіт в Українському Культурному Центрі. П-ні Олена представила численним гостям історію вишивки в Україні. Виставку (актуальну і електронну) приготували Маруся Зарицька-Червіовська (96) і Уляна Кушнір (50).

З нагоди 70-ліття «Нашого Життя» Квітка Іваницька (96) з допомогою Дарії Конох (арх, 45) запроєктувала виставку журналу «Наше Життя» у габльотках у домівці. Кожний відділ має змогу висвітлити статті, які були надруковані про відділ у журналі. Марта Квітковська перебрала і довершила цей проєкт.

У кожній церковній і світській організації в українськiм Детройті працюють союзники, підтримують церкви, школи і інші громадські установи. Коли Президент України Віктор та п-ні Катерина Ющенко відвідали Weisner Center for Emerging Democracies, University of Michigan з доповідями, 50-ий відділ зорганізував виставку в університеті «Мистецтво – дереворити і українське народне мистецтво». Також в суботу, 4-го жовтня 2013р. Відбулася перекуска з Президентом і Пані Ющен-

ко. Переважна частина присутніх були союзники.

Уже другий рік 50-ий Відділ СУА приготує календар. Календар на 2014 рік присвячений Тарасові Шевченкові, Лесі Українці та іншим українським поетам. Вірші видруковані в українській та англійській мовах.

Коли Наукове Т-во ім. Т. Шевченка спонсорує виступи визначних людей, Округа долучується до спонсорства імпрез. Ми були спів-спонсори доповіді д-ра Володимира В'ятровича «Відновлення національної пам'яті України» (13 квітня 2013р.) та доповіді д-ра Олександра Мотиля «Як розуміти Голодомор» (22 вересня 2013р.). Рома Дигдало (76), Віра Андрушків (2-га гол. 96) входять до підготовчого комітету імпрез, а також представляють нас у громадських організаціях.

Багато цікавого відбулося за звітний період в Окрузі. А головне те, що нам, союзникам, цікаво бути разом, допомагати українській громаді, Україні і відчувати себе потрібними та вмілими, бо від нашої активності багато залежить в суспільному житті українців на поселеннях і в Україні.

*Ніна Василькевич,
протокольна секретарка.*

ЖУРНАЛ “НАШЕ ЖИТТЯ”

На ширших щомісячних сходах 83-го Відділу СУА, який очолює Наталія Дума, 12 березня ц.р. частину програми присвячено журналові СУА „Наше Життя” з нагоди його 70-ліття.

Культурно-освітня референтка відділу Олександра Юзенів приготувала доповідь про журнал, яку почала з того, що змалювала багатство культурного життя нашої еміграції в останніх десятиліттях минулого століття. Особливо звернула увагу на велику кількість літературно-мистецьких та громадсько-політичних журналів, які в ті часи виходили. А виходили тоді, в числі інших, журнали „Київ”, „Лис Микита”, „Екран”, „Сучасність”, „Форум”. Пласт видавав три журнали – „Юнак”, „Готуйсь” та „Пластовий Шлях”; СУМА – „Крилаті”, Т-во Самопоміч – „Новий світ”, УНС – „Веселка”, релігійні, регіональні, політичні та забезпечені установи видавали свої журнали...

Та десь з початком цього століття з них залишився, здається, тільки журнал Союзу

Українок Америки „Наше Життя”, який засновано у 1944 році, і який безперебійно виходить щомісяця (окрім серпня). Звернула увагу на те, що з приїздом нової хвилі еміграції з України не створено ні одного літературно-мистецького видання, хоч нові емігранти прекрасно володіють українською мовою та люблять літературу, особливо поезію і мистецтво.

Редакторами „Нашого Життя” впродовж років були: Клавдія Олесницька, Олена Лотоцька, Лідія Бурачинська, Уляна Старосольська, Ольга Лісківська, Ірина Чабан, Тамара Стадниченко, Лідія Слиж. Головним завданням журналу завжди було втримання єдності сотень членок СУА, інформування членок про різні види діяльності окремих відділів, знайомити їх зі собою та з відомими особистостями, а також обмін досвідом у здійсненні спільних проєктів і акцій, які приносили б користь нашій прабатьківщині – Україні.

А такими великими проєктами – акціями СУА були: створення і постійна моральна та матеріальна підтримка Українського музею

в Нью-Йорку, створення Стипендійного фонду, гуманітарні допомогіві акції для потребуючого населення України: допомога потерпілим від катастрофи в Чорнобилі, дітям з малозабезпечених родин (Молочко і булочка), фонд допомоги сиротам, фонд допомоги бабусям і останній – допомога десятком будинкам для старших віком людей. Завдяки інформаціям у „Нашому Житті” громада знає про ці акції і щедро їх піддержує, повністю довіряючи нашій організації. Знає, що кожний цент піде за своїм призначенням, а в цьому допомагає поміщення на сторінках нашого журналу списків жертводавців.

З черги союзнянки висловлювали свої думки про журнал, який всі оцінили позитивно. Виділено цікаві статті і дописи, в тому статті кожночасної голови СУА про актуальні події, дописи відділів, особливо лікарські поради д-ра Ігоря Магуна, куховарські переписи (було зауважено, що мірки і ваги слід подавати сучасні в США), підкреслено гарне кольоритне оформлення обкладинки, яке легко знайти „на столі між газетами”. Бажано, щоб було більше статей професіоналів на теми виховання дітей і підлітків, методи плекання у дітей і підлітків української ідентичности, про ролю в родині бабусі й діда, пристосування до сучасного модерного життя наших звичаїв і традицій.

Також варто було б містити в журналі інформації про діяльність СУ в Україні, про різні організації, табори та курси для молоді в різних місцевостях США, а то й Канади.

На кінець референтка заохотила членок писати чи телефонувати до редакції і висловлювати свої признання, чи зауваження, слати дописи.

Олександра Юзенів,
культурно-освітня реф. 83-го Відділу СУА.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 34-го ВІДДІЛУ СУА, КОГОВЗ, Н.Й. ОКРУГА ЦЕНТРАЛЬНИЙ НЬЮ ЙОРК

Загальні збори 34-го Відділу СУА відбулися 9 березня 2014 р. Голова Відділу Оксана Цюпка відкрила збори молитвою і привітала голову Округу Марію Кейд та її представницю Стефу Гаврилюк, а також всіх присутніх членок 34-го Відділу СУА.

Головою президії було обрано Уляну Омецінську, секретаркою Єлисавету Баран. Всі члени управи Відділу прозвітували про свою діяльність, включно з головою Відділу, яка щиро подякувала всім за співпрацю і сумлінне виконання своїх обов'язків.

Попередня управа Відділу залишилася і на 2014 р. в такому складі:

Оксана Цюпка – голова, Галина Логан – заступниця голови, Єлисавета Баран – секретар, Уляна Омецінська – заступниця секретарки, Катріна Барсигіян – скарбник.

Референтки: Галина О'Ніль – культосвітня, Христя Кифор – суспільної опіки, Оксана Люпе – організаційна та музейна; господарські референтки – Віра Галібей, Галя Головецька, Марія Гудак, Ніна Левицька.

Контрольна комісія: Галя Гіберт, Марія Мацюк, Слаця Перрі.

Управі і членкам Відділу бажаємо багато успіхів у праці в цьому році!

Уляна Омецінська.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 106-ГО ВІДДІЛУ СУА ім. ОЛЕНИ ТЕЛІГИ В ГАРТФОРДІ, КОНН., ОКРУГА НОВА АНГЛІЯ

Загальні збори 106-го Відділу СУА ім. Олени Теліги в Гартфорді, Конн. відбулися 16 березня 2014 року. Головою зборів була Галина Шулевська, секретарювала Тереня Глух. Окружну Управу реперзентувала голова округи Нова Англія Славка Горбата.

Голова Окружної Управи поінформувала присутніх про XXX-ту Конвенцію СУА, яка відбудеться в травні цього року, а також про 70-ліття журналу «Наше Життя», яке потребує фінансової підтримки. Повідомила, що День Союзянки нашої Округи заплановано на 29 червня 2014 р. у Валонгфорді.

Нову управу відділу на 2014 рік вибра-

но у такому складі: Зоряна Мішталь – голова, Меляня Кузьма – заступниця голови, Валентина Чудовська – протоколярна і кореспондентська секретарка, Оля Якимів – скарбник.

Референтки: організаційні – Галина Шулевська і Лана Бабій, мистецько-музейна – Олеся Коцур, пресова – Валентина Чудовська, суспільної опіки – Людмила Хмелівська, господарська – Інна Стахів, архівна – Меляня Кузьма.

Контрольна комісія: голова – Тереня Глух, члени – Олеся Коцур і Ірена Бойко.

Валентина Чудовська, секретарка.

Наталія Осипчук

МОЯ МАЛЕНЬКА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Це вперше трапилось з Марійкою, коли Роман, її рідний брат, потрапив до Афганістану. Тоді почалися снитися якісь дивні сни, і деякий час вона їх навіть записувала. Але одного разу той зошит у синій обкладинці, на якому каліграфічним почерком було введено слово «Сни», потрапив до рук матері. Цього вона боялася найбільше. Помітила, як від хвилювання руки мами, такої ще молоді, позрадницьки тремтіли. Безсоння вимучило її до останньої краплини, висушило тіло. Мати читала щоденникові записи доньки, і по її впалих щоках текли сльози. Що там з Романом? Чи повернеться з тієї чужої війни? І чому мусить залишити рідну землю і воювати за чужі інтереси? Хто дав право відбирати чужу незалежність? Ці питання ставила у щоденнику Марійка і шукала на них відповіді. А тепер стояла, принишкла, за дверима, спостерігаючи за матір'ю. Почувала себе винною, хоча винною зовсім не була.

Сни... Її сни... Зовсім не безхмарно-кольорові, а тривожні й важкі... І якби не цей синій зошит, можливо, мама ніколи би про її сни не дізналася. Сиділа безсонними ночами у своїй кімнаті, вдивляючись у фото сина, і шепотіла слова молитви. Кажуть, материнська молитва має неабияку силу. Вона здатна врятувати дитину, піднявши з морської глибини і злетіти у високе небо. Ранком Марійка чекала, що мати запитає про її щоденник під назвою «Сни» і про Романа. Але обоє удавали, ніби

нічого не відбувається, геть нічого. Вони мовчали, а ластівка вже стукала у шибку, подаючи звістку про Романа. І про те, що він живий... Він живий, хоча і тяжко поранений. Лежить у госпіталі, а лікар, щоб підбадьорити, говорив: «Ще напишеш спогади про те, як допомагав афганському народу здобути незалежність». Роман хотів заперечити: мовляв, незалежність не приносять на штиках чужинці. За незалежність б'ються усі – від малих до старих, аби її здобути. Тут, у далекій гірській країні, він зрозумів це, відчув на своїй шкірі. Страшенно боліла нога, його попередили, що можливо, її доведеться ампутувати. Але про це волів не думати, лише стискав зуби, щоб не кричати. Він ніколи, ніколи не писатиме спогадів про цю чужинську війну!

...На щастя, повернувся додому на своїх двох. Щоправда, накульгував, з усіх сил намагався це приховати... Життя поверталось у звичне русло. Роман довго не міг працювати, бо заданені рани давалися взнаки. Про той синій щоденник ані Марійка, ані мати так і не зізналися. Що ж, колишньому афганцю доводилося при звичаюватися до нового життя...

Сказати, що він став підприємцем, це вже було занадто. Який там підприємець? Радів, що має уцілілі руки, навчився лагодити взуття. Кажуть, що виходило непогано. Разом із дружиною Лідою відкрили продуктову крамничку. Хотілося, щоб люди поспішали до них за свіжим молоком, сиром. Продукти

справді були від знайомого фермера...

Вранці, як завжди, Ліда відчинила маленьку крамничку, розкладала продукти. Кремезна постать незнайомця з'явилася у дверях, затуливши собою просвіт. Обернулася, здивовано глянула: «Магазин ще не працює». «Та знаю, що не працює, хазяєчко, – вишкірився чолов'яга. – Пригости зранку свіжим сиром, мозок закипає...» Що ж робити? Серце тривожно забилося у передчутті чогось лихого. Романа кликати? Він сьогодні зранку поїхав за продуктами. Хіба що Остапові потелефонувати, може, він навідається. Остап, дякувати Богові, гарний племінник і найперший радник. Час невблаганний, Остап вже на виході з університету, майбутній юрист. «Стоп, красунечко, – чолов'яга перехопив Лідину руку, що тягнулася за телефоном. – Не треба поспішати, ми й самі з тобою про все домовимося. Передай свій половині, що працювати ми йому дамо. От тільки ділитися з нами треба, зрозуміла?» Чолов'яга знову вишкірився. «Віслук якийсь, – з огидою дивилася на нього Ліда. – Ділитися з тобою? З якого дива?»

Що ж, не до них перших прийшли непрохані гості, і не до останніх. Зрозуміло, що ні з ким ділитися вони не стали. Не для цього Роман калікою став на тій чужій війні, аби тепер ділитися з усіляким непотребом. Звернулися для годиться до міліції, хоча й розуміли, що нічого доброго з того не буде. Обіцяли розібратися, а поки що колишні афганці порадили більше розраховувати на себе, аніж на правоохоронців...

«Брат», – почув Роман за спиною стихлий голос. Рвучко обернувся, групуючись на ходу. Можливо, ця його миттєва реакція колишнього афганця допомогла зорієнтуватися. Згадав напучування батьків-командирів, що захищають народ від озброєних бандитських формувань. Та для себе зрозумів, що за чужу незалежність кров не проливають. В усякому разі добровільно... Але то було давно на чужій, нікому не потрібній війні. Що тепер? Захищати свою працю, своє право на роботу? Коли поточився, з останніх сил тримався на куці калини, який висадили разом з Остапом біля крамнички. І сам до пуття не міг пояснити, чому обрав саме калину, а не троянди. Дружина, до речі, хотіла висадити квіти, але він наполіг на своєму.

Потім Остап розповідав, як, стікаючи кров'ю, з останніх сил Роман зателефонував йому. Мабуть, тієї миті його ангел-охоронець був на сторожі, бо вижив й цього разу. Утім, непокоїло питання, як бути далі, коли навіть

чесно заробити не дають? Про це говорив з такими самими колишніми афганцями, які зібралися на Майдані. Підійшов Остап з товаришем. «Чого так мало привів бійців?» – підморгнув племінникові. «Як втечеш, коли кожного по списку перевіряють, під мікроскопом розглядають?» – знизав плечима товариш. Розповідав, як викликали на «профілактичні» розмови до декана. Цікавилися, чи бувають на Майдані, яких політиків підтримують. «Неблагоннадійні студенти?» – зіщулився Роман... Остап мовчав. Базікати тут, біля намету, не хотілося. Приходив пізньої години, щоб почергувати разом з дядьком Романом.

«Одна в моїй кімнаті, нема куди тікати. І їй, напевно, не допоможуть навіть танки і гармати. Моя маленька незалежність», – хлопець, що стояв поряд з Романом, наспівував пісню гурту «Океан Ельзи». Хлопчина, що звався Богданом, приїхав з Тернопільщини. Вчився на будівельника, мав хист до малювання. Вечорами, коли була вільна хвилинка, розмальовував каски. Остапові сподобалися мальви, якими художник прикрасив каску дядька Романа. Перед тим, як взятися за роботу, Богдан запитував, який орнамент хотіли бачити бійці на своїх касках. Остап замислився. Йому настільки подобалися всі роботи Богдана, що він ладен був замовити усі! «От тільки каска у мене однеденька», – посміхнувся хлопцю. «А що, це ідея, – долучився до розмови Сергій. – Будемо мінятися касками, хлопці. Як кажуть, щоб ворог не знав в обличчя...» Сміх урвався, бо бійців вже покликали по тривозі. Остап так нічого і не замовив. Поклався на смак художника. Тільки зазирнув через його плече, що ж він там малює? Гроно калини! І враз у пам'яті постала картина того кривавого дня... Пам'ятав її до найменших дрібниць. Дядько Роман – що то значить загартований у боях – вижив після сутички із бандитами. Коли ті сунули, як чорні круки, примушуючи ділитися прибутками... Остап мчався з іншого кінця міста, а в голові пульсувала єдина думка: тільки б встигнути, тільки б урятувати Романа... Хотів не говорити матері про ту біду, та хіба приховаєш? Коли повернувся з лікарні, від утоми не годен був слова вимовити. Мама його вже все знала. Коли Остап провалився у важкий сон, Марійка ще довго не лягала спати... Хіба зрозумієш, хлопчику, що матері ніколи не сплять, коли їхнім дітям загрожує небезпека?

Після пар Остап, як завжди, вирушав на Майдан. Його товариш на пари цього дня не пішов, залишився з побратимами на Майдані. Остап для себе вирішив, що сьогоднішній

його «мирний» день буде останній. До навчання повернеться, коли зміниться життя. В університетському скверіку курили хлопці, жартували, реготали. Остап пришвидшив крок. Було неприємно спостерігати за галасливим гуртом одногрупників. Байдужі до всього, що не стосується їхніх інтересів... Від гурту відірвався один зі студентів, наздогнав Остапа. З'ясував питання, що стосуються навчання, але Остап відмахнувся. Мовляв, не до цього нині, коли вирішується доля України. «Зустрінемося у вільній Україні!» – попрощався так, як звук на Майдані. Повстанське вітання сприймалося у середовищі однодумців природно. «Та яка там незалежність, старий? – глипнув хлопчина. – Розслабся, не парся. Наша молитва – гроші...» Студент вдарив себе по кишені. Там, у гаманці, увесь його світ. Уся його незалежність... А його, Остапа, розтерзана незалежність, там, серед повсталого люду... Кожен з тих хлопців, які прибули на Майдан, мали свою правду й свою кривду. І та правда змушувала забути все, залишити рідних, щоб повернути до рідної хати втрачену за останні роки гідність...

Сергій, білявий хлопчина, часто розповідав про своє рідне галицьке село, яке називав гарним, мов писанка. «Маємо родючі землі, природні багатства, роботящих людей. А як живемо?» – питання, яке звучало майже з усіх вуст. Маємо господарювати на своїй землі, маємо зробити цю землю квітучим садом, – говорили люди. Із рідного Сергієвого села майже уся молодь виїхала на заробітки, на будівельні роботи. А жінки доглядали стареньких італійців, щоб не почуватися жебраками на рідній, не своїй землі. «Як їхав до Києва, то тільки і розмов з краяними, як змінити наше життя, – говорив Сергій. – Хоча зустрічалися й такі, що відверто не розуміли, навіщо ми їдемо до Києва. Проти кого, мовляв, йдете, хлопці?... А я їм кажу: хто, коли не я?»...

Той голос Сергія відлунював щоразу, як Остап йшов увечері на короткий перепочинок. От вони, його нові побратими. Коли обличчя прикрите каскою, він все одно упізнає кожного з них. Іванко, Сергій, Богдан, дядько Роман... Жартували між собою, мовляв, у кож-

ного каска, наче казка. Прикрашена гарним малюнком, вигаданим художником Богданом. А в Остапа – куц калини, гіркої й солодкої, як саме життя... «Сьогодні, хлопці йду в останній бій», – Сергій одягнув свою каску – вишиванку. Хоча Остапові страшенно подобалася власна каска, з намальованим куцем калини, він не відмовився би й від Сергійкової. «Що значить – в останній? – дядько Роман здвигнув плечима. – Як бувалий в бувальцях, кажу тобі: ніколи не кажи ніколи». «А, не вірю у забобони, – посміхнувся Сергій. – Двічі не помирати, а лякатися вовків, то краще на печі сидіти... Треба буде мені додому змотатися на кілька днів, і знову повернуся...» В Остапа озвався телефон.

Марійка тривожилася, чи все гаразд там, на Майдані... Не могла дивитися телевізор, слухати новини... Вже почалися масові розстріли... Майдан збирав криваві жнива... Маленька, беззахисна незалежність втрачала свої сили, і їй не в змозі були допомогти ані танки, ані гармати... Та все одно, вони мають жити, ці хлопці... Останнє, що пам'ятав Роман у своєму мареві-видінні – це куц калини, такий рясний, схоплений першою памороззю... Коли ягоди схоплені першою памороззю, вони мають незвичний смак – солодкий і гіркий водночас... Терновий смак... І терновий вінець над Україною... Роман ще спромігся спитати, чи вижили ті хлопчики, чи врятували їх дерев'яні щити та каски? Іванко, Богдан, Сергійко, племінник Остап... Їхні телефони розривалися, ніби волаючи про допомогу... «У нього не було шансу на порятунок. Діагноз – вогнепальне поранення в голову, черепно-мозкова травма», – волонтер медичної служби Майдану тримав у руках закривавлену каску. «Ти тільки подивись на цей витвір мистецтва, – звернувся до товариша. – Куц калини, такий рясний, ніби справжній... А поряд – ще одна каска – вишиванка... Мабуть, якийсь художник розписував...» Телефон озвався знову, вимолюючи хоча б якусь відповідь. Медик-волонтер підняв слухавку. «Синку, де ти?!» – почувся розпачливий жіночий голос. Судоми стиснули горло, і волонтер натиснув на кнопку відбою...

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Уляни Зінич (uzinych@comcast.net).

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Звернення до жертводавців:
Просимо ласкаво прислати свою знимку до поміщення у наступній звітній брошурці Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2013.

З РІЗНИХ НАГОД

З нагоди 90-ліття Іванни Головатой, членки 56-го Відділу СУА, Норт Порт, Фл.

На бажання довголітньої та щедрої спонсорки Стипендійної Акції СУА, Високоповажаної Пані Іванни Головатой замість дарунків складаємо датки на потреби Стипендійної Акції СУА, через 56-ий Відділ СУА. Разом 1680 дол.

Ювіліатці бажаємо усього найкращого, кріпкого здоров'я та Многих і Благих Літ!

500 дол. – д-р Іванна Ратич.

по 100 дол. – Богданна Більовщук, Романа Ґуран, Люба Інграм, Люба Ярмак, Іванна Мартинець, Ольга Пастернак, Стефанія Шандра, Зенон і Лярисса Шпон, Misty Van Meggelen, Яра Фон Гельбіг.

по 50 дол. – Тетяна Сілецька, John and Ann Marie Susla, Роман і Ірена Свистуни.

30 дол. – Ліда Бойко.

З нагоди 90-их уродин Лариси Савки складаємо 50 дол. на Стипендійну Акцію СУА.

Юрій і Маруся Миськів, Чікаґо, ІЛ.

Вітаємо нашу приятельку Оксану Стеранку (членку 86-го Відділу СУА) із Днем народження та бажаємо добра, здоров'я та Многая Літа! Замість дарунка пересилаємо 100 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА через 98-ий Відділ СУА.

Марія і Богдан Полянські, Матаван, Н. Дж.

Вітаю подружжя Марію та Богдана Полянських із 50-літнім ювілеєм! Пересилаю 100 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА. Многих Вам літ!

Божена Ольшанівська, членка 86-го Відділу СУА.

В ПАМ'ЯТЬ

В пам'ять нашої дорогої Мами, сл. п. **Розалії (Зюні) Принада** висилаємо чеками разом 1,000 дол. на стипендію для студентки в Україні. За нашим бажанням хай це буде дівчина. Мама дуже підтримувала освіту для дівчат.

600 дол. – від нас – доньок Христини і Богдани Принада,

200 дол. – Анна і Юрій Петренко

по 100 дол. – Надія Пікас, Марта та Іван Кривуцькі.

З повагою, Христина Принада.

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ 2014

3,170 дол. – д-р Віктор Б. Лебедович (96).

1,000 дол. – Marie Iwanchuk Schnoes.

550 дол. – 56-ий Відділ СУА.

400 дол. – Alex I. Khowaylo.

350 дол. – 106-ий Відділ СУА.

по 330 дол. – Марія Оксана Бачинська-Тарасюк (88), Xenia Senny Woone, Остап і Галина Якубовичі (98), Фундація Українського Дому в Пассейку, 73-ий Відділ СУА, Люба Вижницька.

по 220 дол. – Ігор Бемко, Ігор і Оля Гронь (56), Володимира Васічко (86).

по 110 дол. – Марта Мулик Баксер, Larrisa Fox, Зоряна Клюфас (98), Катерина Таньчин (73).

по 100 дол. – Юрій і М. Оріся Яцусі (98), Божена Ольшанівська (86).

по 50 дол. – Юрій і Маруся Дурбак Миськів (22), 113-ий Відділ СУА.

21 дол. – Рената Бігун (28).

20 дол. – Ольга Коваль (24).

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА, М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

БЕРЕЗЕНЬ 2014

МЕМОРІАЛЬНИЙ ФОНД

В пам'ять бл. п. **Ярослава Червоняка** на меморіальний Фонд ім. **Ярослава Червоняка** складаємо датки : 500 дол. – Катря Червоняк, по 100 дол. – д-р Петро і Люба Гілл, Марко Слиж, Богданна Мончак, Лев і Галина Голубець.

ДАТКИ

25,000 дол. – Федеральна Кредитова Кооператива «Самопоміч» в Нью Йорку.

3,500 дол. – Мирон і Марійка Мартюк.

по 5,000 дол. – Ярослава Гуздяк, д-р Юрій і Рома Темницькі.

по 2,500 дол. – д-р Ярослав і Ольга Ставничі, Орест і Дарія Темницькі, д-р Марта Лопатинська і Ігор Зварич, Федеральна Кредитова Кооператива «Самопоміч» в Нью Йорку, Рома Шуган.

2,345 дол. – Мирон і Ольга Гнатейки.

1,597 дол. – Morgan Stanley matching Mark Bach.

1,500 дол. – Тамара Лащик.

1,250 дол. – Анна і д-р Володимир Рак.

1,200 дол. – Microsoft matching Timish & Anya Hnateyko.

1,050 дол. – Johnson & Johnson matching Mykola Darmochwal & Zoriana Haftkowycz.

по 1,000 дол. – 56 Відділ СУА, Петро і Руца Ленчур, Андрій і Таїса Нагірна Рак, д-р Юрій і Тая Кузич, Надія Дейчаківська, Тамара Тершаковець, д-р Ігор і Олександра Савчук, George Sawicki & Maria Menendez, Ірина Куровицька, д-р Михайло і Світлана Левко, д-р Маркіян Кузич, Микола і Ірена Андреадіс, Александер і Дарія Леськів.

по 500 дол. – Володимир Була, Stawnychy Financial Services, Inc.

400 дол. – Татіяна і Оксана Бачинська Тарасюк.

по 300 дол. – Стефан і Ларісса Пелешук, Ігор і Ірена Ядлицькі, д-р Стефан Стецура.

по 250 дол. – д-р Наталія Коропецька, Ольга Денейко.

200 дол. – Теодор Шатинський.

по 150 дол. – Марія Лавро, Йосиф і Айрис Гураль, Ігор і Наталія Гавдяк.

125 дол. – Ігор Струтинський.

120.66 дол. – Brian Tomko.

120 дол. – Тоня Кузьменко.

104 дол. – Ростислав Мілянч.

по 100 дол. – Анна Гбур, Ярослава Літош, Дарія Бекесевич, J.P. Morgan Chase Foundation

matching Lydia Prokop, Дарія Самотулка, Наталія Кравчук, Володимира Краснянська, д-р Алекс і Зоряна Лятишевські, Галина Корсунь, Тамара Панкевич, родина Н.І. Мілянч, Анна Максимович, Іван і Надія Ломницькі.

87 дол. – Джералд Нестор.

80 дол. – д-р Тарас і Ольга Гунчак.

по 75 дол. – Любомира Лукомська, Єлисавета Іванів Джонс.

по 50 дол. – д-р Іванна Ратич, Стефанія Семущак, Daniel & Lesia Albizati, Любомира Хома, Ольга Тритяк, Юрій і Оксана Станько, Іван К. Скрипак.

40 дол. – Ярослав і Ляриса Щеглов.

по 30 дол. – Юрій Слиж, Анна Кілярська, Іван Савчук.

по 25 дол. – Донна Проць, Peter Goletz, Віктор і Галина Лісничі, Марія Луцук, Люба Ляш, Оля Цегельська, Александра Юзенів, Маріянна Мисишин, Оксана Мандибур, Аня Аляра, Божена Ольшанівська, Drago & Kateryna Rosandich.

по 20 дол. – Євгенія Гардецька, Лідія Волошин, д-р Лара Зайка.

14 дол. – Андрій Хоменко.

по 10 дол. – Володимир Чепіжак, Марія Слободян, Anna B. Salemme.

по 5 дол. – Дженіс Древаль, Susan Hirschman.

З НАГОДИ

З нагоди 50-літнього подружнього ювілею моїх приятелів Христі та Стефана Шмотолохів пересилаю 50 дол. Дзвінка Брикович.

UNWLA Branch 30 is donating \$300 collected during their Christmas koliada.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять батьків бл. п. **Івана і Еви Урбан** даток 382,661 дол. зі спадку Павліни Бруттеман.

In memory of **Maria Borkowsky**, mother of our friends Taras & Marusia Borkowsky we are donating \$150. We extend our sincere condolences to the family. Stephen & Roksolana Misilo.

In lieu of flowers in memory of **Marika Borkowsky** we are donating \$100.

Larysa Martyniuk & Family.

У пам'ять бл. п. **Євгенії Добчанської** 100 дол. складають Ольга і Ігор Левицькі.

In memory of our mother, **Paraskewia Szpaczynsky** we are donating: \$400 – Ihor Szpaczynsky, \$100 - William & Martha Ilnyckyj.

У пам'ять бл. п. **Параскевії Шпачинської** складаємо 100 дол. Віліям і Марта Ільницькі.

У пам'ять бл. п. **Параскевії Шпачинської** складаю 50 дол. Оріся Дацків.

У пам'ять бл. п. **д-ра. Юліяня Гноя** складаю 100 дол. Ярослава Літош.

У пам'ять бл. п. **Марусі Поритко** складаю 100 дол. Ярослава Літош.

У пам'ять бл. п. **Андрія Літоша** складаю 100 дол. Ярослава Літош.

У пам'ять бл. п. **Дарії Миндюк** складаю 100 дол. Євген Кухта.

У пам'ять бл. п. **Лідії Магун** складаю 25 дол. Евдокія Кріль.

У пам'ять бл. п. **Лідії Магун** складаю 50 дол. Оля Іваськів.

У світлу пам'ять бл. п. **Лідії Магун** складаю 50 дол. Родині передаю моє співчуття. Ярослава Стасюк.

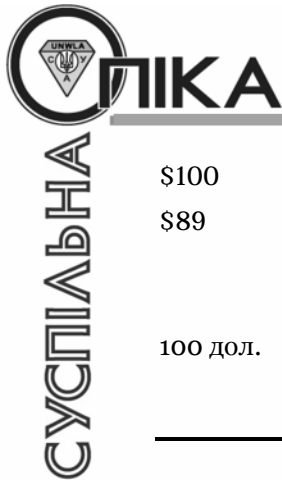
Замість квітів на могилу бл. п. **Лідії Магун** персилаємо 200 дол. д-р Ярослав і Оксана Сидорак.

In memory of **Maria Borysiuk** we are donating \$100 . C.J. & Kay Amemiya.

У пам'ять бл. п. **Аполонії Книш** складаю 50 дол. Анна Гаврилюк.

В пам'ять бл. п. **Теодозії Турчан Ластовецької** складаю 100 дол. Володимир Процик.

Щиро дякуємо за підтримку!
Управа і адміністрація УМ

\$100 AIG matching William Rozar.
\$89 Collection in memory of Rozalia Prynada.

ФОНД ДОПОМОГИ БАБУСЯМ

100 дол. 106-ий Відділ СУА в Гартфордї, Конн.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

300 дол. 106-ий Відділ СУА в Гартфордї, Конн.
250 дол. З нагоди 70-ліття «Нашого Життя» 30-ий Відділ СУА в Йонкерсі.
100 дол. В пам'ять бл.п. **Полі Книш**, довголітньої членки нашого Відділу та його управи. Вічна Їй Пам'ять! 78-ий Відділ СУА у Вашингтоні.
100 дол. Евдокія Ткачук.
50 дол. Щиро вітаю моїх дорогих приятельок Стефу Шандру, Ваю Головату, Іванку Мартинець, Ліду Козак і Данусю Більовщук і бажаю їм багато Господніх ласк на „Многії Літа!“ Марія Дорожинська.
\$40.00 Vera Labinsky.
\$25.00 In memory of **Olia Retcka-Stasiuk** who passed away January 2, 2014. Branch 56 in North Port, FL.
25 дол. У пам'ять бл.п. **Романа Стахура.** Марія Семанишин.

Просимо надсилати ваші матеріяли, питання та пропозиції або по-українськи, або по-англійськи на адресу:

unwlaourlife@gmail.com

A SPECIAL MOTHER

Interview with Natalia Yarosh

by Olesia Wallo

After just a few minutes of talking to Natalia Yarosh, one begins to understand what a very special person she is. While most of us live first and foremost for ourselves and our small circle of family members, she and her husband have created a different kind of family, having invited ten orphaned or abandoned children to join them and their two biological sons in their home in Dubliany—a town near L'viv, Ukraine. For eight years now, Ms. Yarosh and her husband have been at the helm of one of Ukraine's many family-type children's homes.

Pani Nataliu, how did this journey begin for you?

One time when I was a young girl, my mother and I visited an orphanage. To this day I remember the eyes of the children who surrounded us when we came in. Some of them cried out, "Mama!" When I reached out to them, several threw their arms around me and one girl whispered, "Take me away from here..." I was maybe twelve at the time, but that was the moment when I decided that in the future I would adopt at least one child who was growing up without a mother.

When did this dream become a reality?

It happened two decades later. When my husband and I learned about the new state program which was opening family-type children's homes in Ukraine, we did not hesitate; we applied, took the required classes, passed the exams, and then waited until children would be transferred into our care. At the time our sons Bohdan and Vasyl' were already in high school.

Ivanko came to us from the Kherson region; a little later we found out that a girl named Svitlanka was recently placed in a local orphanage. When she first saw me, she wrapped her arms around my neck and asked, "Mom, where have you been for such a long time?" Before we met Zoriana, they warned us that she was afraid of men and did not let them approach her. As I held her on my lap, my husband beckoned her to come to him, and she did so right away, giving him a big hug.

Three siblings—8-year old Irynka, 5-year old Ivanko, and 4-year old Marichka—came to us from an orphanage near L'viv. At first, Ira would always sit next to the radiator and rock back and forth. She spoke very little and looked frightened and distrustful. Her younger brother had a stutter, from which he still suffers when he gets anxious. Maria, the youngest, had serious problems with her liver and skin.

Next, our family was joined by 5-year old Pavlyk and 4-year old Olenka. Thus, at this point we had eight children in addition to our oldest boys. Later on we found out that Zoriana's sister, Yulia, was still in a state orphanage, and we began to invite her to visit us on weekends. After some time, I noticed that Yulia found it harder and harder to say good-bye to us on Sunday nights, so we took her in as well.

Nastya from Kyiv became our tenth child. Two years later the biological mother of our Pavlyk became insistent about having her parental rights reinstated. After some thought, we realized that anyone could slip and fall, but no one had the right to take away another person's chance to start over and correct the mistakes of the past. We met Pavlo's biological family, spent some time with them and decided to let him come back to his original family. Very soon after that, another girl named Nastya joined our family. She is our youngest today.

So you are bringing up ten little ones?

They are not that little anymore! Nine of our children go to school, and Nastya, the oldest, is a student at a vocational school. After she graduates, she wants to be a social worker to help those in need.

Do you remember when each of them first called you "Mom"?

Most of them did so almost right away. Every child has a need to address a specific person with this word. All of these children have gone through much pain and deprivation. It is very difficult for you and I to imagine the degree of moral and physical suffering experienced by a child who is not under anyone's real protection. I don't even want to remember some of those things my children told me about their earlier lives once they became accustomed to us and believed that we would never hurt them, that they

Natalia Yarosh with nine of her children on Palm Sunday, April 13, 2014.

are deeply loved here and will never be defenseless again.

What challenges did you have to overcome in the beginning?

It was very painful to watch how the children at first could not stop eating. They simply did not believe that they would have more food the next day and the day after that... Some of them would hide pieces of bread under their pillows, just in case they would not get any later. At first many of them did not play with their toys as my oldest boys did when they were little. Instead of playing, they would attempt to twist the dolls' heads off or tear off the wheels of their toy cars. Some tried to protect their "territory" somehow, fighting with others for their place under the sun, so to speak, and for their new parents' attention.

It pains me to recall this, but they would not even cry! When they were frightened or sick, they would hide from us and bite their lips, but there were no tears in their eyes. A whole year passed before 5-year old Zoriana first burst into tears. I actually rejoiced at this sign of yet another fear leaving her.

Another challenge was the serious health issues of our children. Early on Olenka had to have an urgent operation on her eyes, Zoriana suffered from a serious heart condition, and Mar-

ichka officially received a disability status. Some of these challenges persist to this day.

Could you please share some of your successes in these past eight years?

It is hard to name them all! I think achievements are best seen by those observing from a distance. We are often told by people that our children today are not in any way different from those who were born and grew up in a family. We are happy when people compliment us on their politeness and good behavior.

From the start we strove to notice and nurture the likes and talents of each of our children. Some of them like to draw. Svitlanka is a very good singer—almost right away we took her to the Center for Children and Youth where she has been taking vocal lessons for six years now. Our older Ivan attends a music school and plays the clarinet, our younger one is taking sculpting lessons, and Zoriana attends a dance studio.

We try to emphasize the study of foreign languages, as each person in this modern world should know at least one foreign language.

Our children have acquired all the skills needed in day-to-day life. The older ones help the youngsters, clean up after them, and help us around the house.

Pani Nataliu, where do you draw your strength and patience which help you deal with daily challenges?

Our faith in God and our Church help us tremendously. From the very first day, we taught each child to pray, explaining how important it was to communicate with God both in church and at home. We are a practicing Christian family and observe all the traditions of our Church: we go to confession, take the Eucharist, come together each evening for family prayer, and participate in the Liturgy on Sundays and holidays. Our faith is the single greatest source of help and support.

God has entrusted me with these kids and I am responsible for each and every one of them before Him. So who else should I rely on if not Him?

In several years your children will begin to leave your home one by one. What do you want them to become in their adult lives?

We want each of our children to find their path in life. We will do everything to help them receive a good education and become established in their chosen profession. We are trying to instill in them character so that they would not fear the

difficulties and would be able to overcome them. We would like to see them start their own families and become good parents to their future children.

Sometimes my husband and I dream of how we will celebrate the weddings of our girls to some deserving young men, and how our Ivans—the older and the younger—will be happily married. These children know all too well what it is like to be unwanted and rejected by one's own parents, so I think they would never abandon their own kids. The most important thing which we can teach them is to love.

Whoever they become in life, whatever profession they choose, it is most important to us that they grow up to be good people—honest, compassionate, and merciful. My husband and I will do everything we can to help them become such people!

Of course, we want them to be happy—every mother wants to see her children happy, and these children are mine. I was not the one who gave birth to them, but I took them into my heart, and since then they became a part of me. Some people are destined to become scholars, some doctors or teachers, but God gave me a different occupation—to be a mother to twelve wonderful children! And I cannot imagine my life in any other way.

КАЛЕНДАР ПРИРОДИ

Травень - вінець весни

Назва місяця говорить сама про себе, хоча в українській мові часто вживається і інша назва – май. Назва травень має суто слов'янське походження і вживається сербами, хорватами, болгарами, чехами, словаками. Назва «май» походить від імени давньоримської богині весни Майї, дочки Фавна, покровителя лісів, пасовиськ, пастухів та їх стад. Маївки теж, що з давнини проводилися в цьому місяці, дістали від нього свою назву. Молодіжні обрядові форми дозвілля в травні – веснянки та гаївки багаті своєю багатосюжетністю з неповторними танками, хороводами, мельодійними піснями.

На початку місяця (6 травня) в Україні широко відзначалося одне з найпоетичніших весняних свят – день святого Юрія, якого вважали за покровителя свійських тварин. В цей день селяни виганяли перший раз на пашу худобу, підрізали хвости і гриви коням, а ввечері гуртом виганяли їх на нічний попас. Запалювали ватру і цілу ніч батьки розповідали дітям легенди, смішні цікаві історії.

Мешканці Придніпров'я на Юрія запалювали свічку перед його іконою.

З святом Юрія пов'язане і народне дійство «збирання роси». Батьки змушували дітей ходити босоніж по росі, дівчата вмивались росою, щоб личко було рум'яним. Селяни старались вигнати худібку якнайраніше, поки є багато роси – «Хочеш масла, треба, щоб корова з росою попаслась».

На Симона (23 травня), як твердили в давнину, а тепер підтверджують спеціалісти, лікарські трави дістають могутню лікувальну силу. В цей день здосвітку жінки вирушали на поля, луги і ліси збирати лікарські трави. Прочитавши молитву перед збором трав, жінка закінчувала її: «Мати Божа ходила, зілля родила, відром поливала, нам поміч давала».

Маріанна Онуфрик.

Література. В. Скуратівський. Український народний календар. Київ. 2003.

SHINGLES/HERPES ZOSTER

Ihor Magun, MD, FACP

Herpes Zoster, also referred to as shingles, has been in the headlines over the past several years. This sporadic disease occurs due to a reactivation of the human herpes virus (originally manifested in childhood or young adulthood as chickenpox). The virus remains dormant for years, and although it can reappear at any time, the incidence is highest among individuals in the sixth decade of life and beyond. For unknown reasons, it is more often seen in the springtime and autumn.

The first visible bodily symptom of shingles is a rash which first presents as a red area and evolves into grouped vesicles (blisters) resembling dew drops on a red rose petal. The vesicles can become pustular in three to four days and then begin to resolve by crusting in seven to ten days. The rash follows a distinctive pattern—unilateral distribution over what is referred to as a “dermatome,” or an area of skin supplied by a spinal nerve. Laboratory testing is not necessary to confirm this diagnosis because the characteristic appearance is sufficiently distinctive. One major defining feature is that the rash never crosses the midline of the body remaining only on either the body’s right or left side. The rash can occur in any body distribution from head to toe.

If shingles symptoms consisted of only the rash, the reactivation would not be that uncomfortable. However, the pain that frequently accompanies the rash can be severe, and despite complete resolution of the rash, pain can persist for weeks, months, and in rare cases for years. This persistent type of pain is referred to as post herpetic neuralgia (PHN).

Is the virus contagious? The fluid present in the actual blisters contains live virus and poses a risk of infection to those who come in contact with it. Patients with shingles can transmit an infection to individuals who did not have chickenpox and thus cause chickenpox in those individuals. Patients with shingles cannot give shingles to anyone who has already had chickenpox. Once all the affected lesions are crusted, there is no live virus present, and the person is no longer contagious. Infected patients should

stay away from immunocompromised individuals and pregnant women.

Any visible sign of shingles should prompt an immediate consultation with your physician. Initiation of antiviral agents within seventy-two hours of rash eruption will reduce the symptoms, hasten the resolution, and minimize or reduce the pain. Pain management depends upon the severity of the discomfort, location, and extent of involvement. Frequently, over-the-counter pain medications are very helpful, but more potent agents are often prescribed—especially for PHN which may require local analgesic agents, pain medications, and pain desensitizers. Even antidepressant medications may be beneficial for pain management. Cases of severe pain can be challenging to control, and some pain medications may have significant side effects. Steroids in the form of creams or tablets have no effect on shingles, and infection with bacteria is occasionally seen and needs to be addressed either with local wound care or antibiotics, or possibly with both.

In presentations where there is eye involvement (accompanied by redness at the tip of the nose) consultation with an ophthalmologist is mandatory. This condition is a very serious infection which may rapidly lead to permanent eye damage.

Currently, the Center for Disease Control (CDC) recommends that the shingles vaccine be given after age sixty with no maximum age limit and regardless if the patient recalls having contracted chickenpox or not. The CDC does not have a recommendation for patients in their fifties, but the vaccine is approved for this age group. However, most insurance companies will only cover the high cost of this live vaccine for ages sixty and above. If anyone does have an episode of shingles regardless of age, the vaccine is no longer necessary.

The take-home message for seniors is then simple: get vaccinated! You will prevent many possible complications, and as the saying goes, an ounce of prevention is worth a pound of cure!

Казка про маму Квочку

- Вже сьогодні напевно вилупляться наші діточки. Вже чую, як дзьобиками розбивають шкаралупу, щоб визволитися на світ, - сказала Квочка Півневі, який кожного ранку цікавився, чи скоро вже побачить діточок. Квочка розпушила пір'я, щоб своїм теплом рівномірно зігрівати всі яєчка, що були у гніздечку. Півень гордо підняв голову, на якій красувався великий червоний гребінь, і тричі проспівав своє переможне: «Ку-ку-ріку!»

І справді, десь пополудні почувся тоненький писк з гнізда маленького пташка. Квочка зійшла з гнізда, щоб привітати своє перше дитятко і викинути непотрібну вже шкаралупку. Але що це?! На неї дивилися чорненькі оченятка з жовтенької пушистої голівки з якимось ротиком, що більше нагадував лопатку, ніж ніжний носик. Квочка завокала стиха занепокоєно, аж тут з другого яйця вилупилося ще одне таке ж саме пташатко, потім третє, четверте, п'яте... і молода мама тривожно закудкудакала на все подвір'я. На її лемент вмить злетілися птахи, прибігли домашні тварини.

Всі дивом дивувалися діточкам Квочки, що зовсім не були схожими ні на маму Курку, ні на тата Півня. Всі кричали, щось радили, але з загального гамору нічого не можна було зрозуміти.

На той гамір прилетіла з лісу Сова, що славилася розумом і на всій околиці носила горде прізвисько Мудра. Придивившись до пташенят, що боязко тулилися до матері, Мудра Сова взяла слово:

Всім відомо, що тільки Зозуля своїх діток підкидає в чужі гнізда, бо сама не вміє гнізда звити, але щоб качка таке могла зробити, то таке бачу вперше. Адже перед вами, як бачимо, в Квочки вилупилися каченята. Отже, Півень і Квочка можуть відмовитися від чужих діточок.

Цю пораду Мудрої Сови голосним «Кар-р-кар-р» підтримала хижка Ворона, сподіваючись поласувати маленькими беззахисними пташенятами. Півень на знак згоди з порадою Сови відійшов від гнізда на другий кінець подвір'я. Мама Квочка настовбучила грізно своє пір'я і промовила:

- Ніколи в світі! Це - мої діточки і я їх ніколи не покину!

Хитрий кіт Мурчик, що вдавав сплячого на підвіконнику, знав причину сьогоднішніх подій, бо бачив, як Господиня дому підмінила Квочці яйця на качині, щоб розвести в садибі качок. Промовчав тому, що теж був не проти поласувати пташенятами.

Вже під час першої прогулянки мама Квочка разом з маленькими каченятами попала в біду. Тільки нова родина підійшла до невеличкого ставка, як каченята гурбою кинулись у воду. Квочка з розпукою бігала берегом, кудкуда-

каючи, кликала діток до себе, щоб не втопилися, а каченята спокійно плавали, ловили ряску. Гуртом вистригнули під захист крил матусі, коли над ними промелькнула тінь хижої Ворони, що прилетіла на крик Квочки. Але одне з каченят забарилося біля берега і Ворона вхопила його в пазурі. Мама Квочка вмить злетіла вгору і в повітрі відбила своє пташеня в хижачки. Ворона, незадоволена невдалим полюванням, полетіла до лісу по допомогу.

Мама Квочка швидко призвичаїлася до незвичних для курей звичаїв каченят, що були добрими і слухняними, горнулися до неї, голубила їх і любила. Тато Півень наразі ще обминав родину, але скося спостерігав за нею. Готовий в разі небезпеки прийти на допомогу, пильно слідкував за маневрами по подвір'ї кота Мурчика, щоб той не зробив кривди каченятам.

Але біда підкаралася з іншого боку. Хижа Ворона домовилася з Круком про спільне полювання на каченят. Хижі птахи посідали на вершинах дерев поблизу ставка і, коли каченята стрибнули у воду, Ворона схопила каченя, що знову забарилося. Коли мама Квочка кинулась його рятувати, Крук напав на інших пташенят, залишених на березі... Здавалосьь, біда була неминучою. Але тут з голосним «Ку-ку-ріку!!» в повітря злетів Півень і гострими острогами так вперіщив розбійника, що той з переляку шубовснув у воду, і, виринувши, чимдуж втік до лісу.

Відтоді, коли каченята плавали у ставочку, їх безпеку на березі стерегли мама Квочка і тато Півень, що не могли намилуватися своїми такими спритними у плаванні діточками.

Текст і малюнок Святослава Левицького.

SIX-LAYER HONEY CAKE

Olga Bochna, Branch #43

2 c. honey
1 c. sugar
8 c. flour
8 oz. softened butter
2 lg. eggs
1 tsp. ginger

1/2 tsp. cinnamon
1 tsp. allspice
1 tsp. nutmeg
2 T. baking soda
1/2 c. milk
1 T. raisins (opt.)

Cook honey and sugar until sugar is dissolved. Remove from heat and add 4 cups flour. Allow to cool. Add butter; mix well. Beat eggs until light and add to batter. Add ginger, cinnamon, allspice, nutmeg, and raisins. Dissolve baking soda in milk; add to butter and mix well. Add remaining 4 cups flour. Mix well with wooden spoon. Cover dough and let stand for 2 weeks in a cool, dry place (do not refrigerate). Baking dough: Divide dough into 12 equal parts. Roll each part out to 1/8-inch thickness. Place on a lightly buttered pan, and prick with fork. Bake 15 minutes at 250°. After cooled, sprinkle each layer with rich dissolved coffee and add alternating fillings. Makes 2 (6-layer) cakes.

Chocolate Frosting and Filling: **4 squares baking chocolate**
1 c. powdered sugar
1/2 c. milk

6 egg yolks
2 sticks butter

Melt chocolate with milk. Blend with wooden spoon, adding egg yolks one at a time. Melt butter and beat with powdered sugar. Combine with chocolate and beat until creamy.

Walnut Filling: **1/2 lb. powdered sugar**
Juice of 1 whole lemon

1/2 lb. ground walnut
1/4 c. Whipping cream

Mix and blend above ingredients until smooth. If too thin, add some bread crumbs.

MURASHNYK

Danuta Ivankovych

4 T. milk
4 c. flour
2 eggs
1/2 tsp. baking soda

1 tsp. vinegar
1 c. sugar
1/4 c. shortening

Mix all ingredients, divide into 4 equal parts and place in the refrigerator for 1 hour. Meanwhile, preheat oven to 375°. Grate each part on a greased 8 x 11-inch pan and bake individually until ready. Cool and crumble the cakes to the 1/2-inch size.

Add: **1 can condensed sweetened milk (Ukrainian brands)**
3/4 lb. butter (melted with 1 tsp. lemon juice)

1 c. boiled poppy seeds
1 c. chopped walnuts

Mix thoroughly. Place the batter into 9-inch springform pan and place in the refrigerator for 5 to 6 hours.

When cooled, cover with icing: **3 T. milk**
1/4 lb. butter

3 T. cocoa
3 T. sugar

Bring to boil. Pour onto the cake.

From Sharing Our Best (2011), a collection of recipes from Members, their families and friends of the UNWLA, Philadelphia Regional Council

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara
805-884-9997

Available online...

www.masha.org
Visit 'Purchase Policies' for latest promotions
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

come and view this fabulous collection...
visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Uliana Zynych	– 1-st Vice President
Anna Macielinski	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Lidia Bilous	– 4th VP – Public Relations
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Nadia Cwiach	– Treasurer
Roma Shuhan	– Financial Secretary
Olha Kuzyszyn	– Press Secretary
Vera N. Kushnir	– Member-at-Large
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Roksolana Misilo	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Martha Pelensky	– Ecology/Women's Health Chair
Roxolana Yarymovych	– Members at Large Chair
Zoriana Haftkowycz	– Webmaster

REGIONAL COUNCILS

Irena Petrina	– Detroit
Halyna Henhalo	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Oxana Dats	– New Jersey
Daria Fedoriw	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Jaroslava Mulyk	– Member
Renata Zajac	– Member
Maria Tomorug	– Alternate
Tatiana Rishko	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ – Серія 2, ст. 2 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори з жіночих сорочок із східнього Поділля.